

Rufus Pereira

ISUS DANAS

Posvećeno

**ISUSU KRISTU
mojemu Učitelju i Spasitelju
mojemu Gospodaru i Prijatelju
koji je isti danas kao što je bio jučer
i kao što će biti sutra
otac Rufus Pereira**

**Pokret krunice za obraćenje i mir
Zagreb 1999**

<p>IMPRESUM</p> <p>BIBLIOTEKA ŽIVOT" Knjiga 3.</p> <p><i>urednik</i> Dr. fra Smiljan O.F.M.</p> <p><i>naslov originala</i> Fr. Rufus Pereira, Diocesan Pastoral 1998</p> <p><i>prevela</i> Andrea Tišljar</p> <p><i>lektor</i> <i>Andrea Tišljar i Ljerka Rpgulić</i></p> <p><i>obrada teksta</i> Dr. fra Smiljan Dragan Kožul Ratimir Delorko</p> <p><i>izdavači</i> "Pokret krunice za obraćenje i mir", Brodograditeljska 2, 10020 Zagreb</p> <p><i>za izdavače</i> Dr. fra Smiljan-Dragan Kožul O.F.M. <i>tisak</i> Feroproms d. o., Zagreb</p>	<p>CIP - Katalogizacija u publikaciji Nacionalna i sveučilišna knjižnica Zagreb</p> <p>UDK 248.1 261.6</p> <p>PEREIRA, Rufus Isus Danas / Rufus Pereira ; [prevela Andrea Tišljar]. - Zagreb : Pokret krunice za obraćenje i mir [<etc.>] , 1999. - 64 str. ; 18 cm Prijevod djela: Jesus Today.</p> <p>ISBN 953-97063-0-0 (Pokret krunice)</p> <p>961203060</p>	<p>"KRUNICA I</p> <p>Dragan Kožul</p> <p>JESUS TODAY Centre, Mumbai</p>
---	---	---

© Pokret krunice za obraćenje i mir, Zagreb

ISBN 953-97063-0-0 (Pokret krunice)

PREDGOVOR

Pokret krunice za obraćenje i mir u svome nastojanju oko duhovnoga preporoda i kršćanske obnove našega naroda pozvao je poznatoga profesora Svetoga Pisma i egzorcista oca Rufusa Pereiru da u Hrvatskoj održi seminar za nutarnje iscjeljenje i oslobađanje, te jednodnevni susret sa svećenicima i ostalim pastoralnim djelatnicima. Tom prigodom tiskana je njegova knjižica *ISUS DANAS*.

Na žalost, danas je sve više kršćana koji smatraju da se nema smisla pitati o opstojnosti Sotone. Još je više onih koji ne uviđaju njegovo zlokobno djelovanje. Smatramo da je nakon ‘najsotonskijega djela – rata’, kako ga označava papa Ivan-Pavao II., te svih promjena koje su ranile naš narod krajnje vrijeme da se o tome problemu mjerodavno progovori. Stoga je otac Rufus kao potpredsjednik *Međunarodne udruge egzorcista* prava osoba. Njegovo dugogodišnje iskustvo u karizmatškome pokretu *Obnove u Duhu* i služba egzorcista dragocjeni su svima koji se u svojim sredinama suočavaju s rastom zla, i svećenicima i laicima.

Otac Rufus u ovoj knjižici na vrlo pristupačan i neposredan način govori o iskustvima, strahovima i zamkama koje proizlaze iz današnjega svijeta, te o Isusu, koji od suputnika milošću vjere i spoznaje postaje Spasitelj. Stoga je za svakoga čovjeka najsudbonosnije pitanje: “Tko je za mene Isus Krist?” Knjižica *Isus danas* pomaže čitatelju da sam sebi odgovori na to pitanje.

Nadamo se da je ovogodišnji boravak oca Rufusa u Hrvatskoj označio početak naše široke suradnje. Neka ova knjižica pripravi put za tu suradnju.

U Zagrebu, na svetkovinu svetih Petra i Pavla 1999.

Dr. fra Smiljan-Dragan Kožul, O. F. M.
(duhovni ravnatelj)

I. ISUS DANAS

("A vi, što vi kažete tko sam ja?" - Mk 8,29)

Isprva sam pomislio kako se vodič prevario kada nas je, za mojega hodočašća u travnju 1984., poveo prema sjeveru, izvan granica Galileje i izvan Svete Zemlje, sve do arapskoga sela nazvana Banias. U staro se doba zvalo Panion, po grčkom bogu Panu, a u biblijsko doba Cezareja Filipova, za razliku od Cezareje Maritime na morskoj obali, sjedišta rimskoga guvernera Judeje. Taj je grad bio sagrađen u čast cara - zato Cezareja, a sagrađio ga je Filip, tetrah Itureje i Trahonitisa. A tada nam je vodič pročitao iz Markova evanđelja 8, 27-34.

Ovaj je odlomak središnja točka u Markovu evanđelju, između Isusove tri godine službe propovijedanja i ozdravljanja i kratka razdoblja pripreve za Muku i Smrt. Isus je bio poveo apostole prema sjeveru Galileje, u okolice Cezareje Filipove, gdje se, u niši visoko u planini, nalazio žrtvenik bogu Panu. Tisuće su ljudi dolazile da se poklone ovom božanstvu, a tu se našla i šarena skupina uglavnom galilejskih ribara koja je pratila Isusa, stolara, koji je postao lutajući propovjednik.

Isus ih je upitao "Što govore ljudi, tko sam ja?". Odgovorili su Mu da Ga oni među kojima je naučavao i liječio tri godine vrlo poštuju, neki govore kako je uskrsnuli Ivan Krstitelj, drugi kako je Ilija koji se ponovo pojavio, drugi opet kako je jedan od proroka. Tada je Isus opet upitao one koji su Mu bili bliski tri godine, koji su slušali Njegove propovijedi i koji su iz neposredne blizine gledali kako ozdravlja: "A vi, što vi kažete, tko sam ja?". Petar je odgovorio s toliko mnogo riječi "Za nas Ti nisi običan čovjek. Ti si netko poseban. Ti si Mesija koji je došao od samoga Boga".

Isus će to isto pitanje postavljati svakom pojedinom od nas: "Za koga Me ti držiš?". Jer to je najvažnije pitanje u Bibliji, odgovor na koje će promijeniti naš život. Je li On samo jedan od mnogih velikih vjerskih vođa ili čak najveći od njih ili netko izvan pukih ljudskih kategorija. I ja sam si morao odgovarati na to pitanje od samoga djetinjstva.

Prvi Isus kojega sam poznao kao dijete bio je Njegov kip ili slika Djeteta Isusa u jaslicama. Naravno da sada znam kako to nije Isus, iako se mnogim priprostim ljudima takvim, na nesreću, čini. Ali stvari se mijenjaju. Posjetio sam neku obitelj karizmatika, i, da nekako započnem razgovor s njihovom trogodišnjom kćerkom, pokazao sam prema slici Presvetoga Srca Isusova na zidu i rekao, mudro kimajući glavom: "Vidiš,

to je Isus". Ali ona je samo zurila u mene i rekla: "Ne. To je slika. Isus - u mojemu srcu". Meni u njezinoj dobi, međutim, ta je slika bila Isus.

Tada sam krenuo u srednju školu i tamo sam susreo svojega drugoga Isusa. Moj je omiljeni udžbenik bio Schusterova *Povijest Biblije* koja je pripovijedala priču nekoga Isusova čuda na jednoj stranici, a na suprotnoj nalazio se prelijep crtež toga čuda. Meni je tada Isus bio velik iscjelitelj ili čudotvorac. Sada znam, da nije ni jedno od toga dvoga, premda mu nažalost mnoge tisuće dolaze samo radi izliječenja i čudesa. Za života na Zemlji Isus je bježao i skrivao se od onih koji bi Mu dolazili samo radi takvih nakana.

Jednom sam držao seminar srednjoškolcima i posljednjega dana molio nad njima za njihove potrebe. Jedna me djevojka zamolila da molim za njezina oca. Uskoro sam je opet vidio u redu i rekao joj: "Za tvogega sam oca već molio, zar ne?". Odgovorila je: "Da, ali sada se pomolite za mojega djeda." Vidio sam je kako čeka i treći put, pa sam je, kada je došla na red, zapitao: "Što sada?". Rekla je: "Sada molite za Chica". "A tko e Chico?" upitao sam. "Moj pas", odgovorila je. Za nju je Isus bio netko koji je liječio tate, djedove i pse - kućne ljubimce.

Svojega sam trećega Isusa susreo kada sam ušao u sjemenište u Bombayu. Dok sam u knjižnici čitao knjige koje su dovodile u pitanje povijesnost Evanđelja i samo Isusovo povijesno postojanje, moja je mlada sjemeništarska krv proključala, pa sam čitao druge knjige koje dokazuju kako je Isus uistinu postojao - ali ništa više. Danas znam da Isus nije niti jedno od toga dvoga. On nije puki povijesni lik. On je mnogo više od toga.

Tada sam se upisao na teologiju, gdje sam susreo svojega četvrtog Isusa - Isusa velikoga Učitelja, čiji me predivan nauk toliko očarao da sam napisao doktorsku disertaciju iz Biblijske teologije o *Ljubavi u Ivanovu evanđelju*. Za mene je tada Isus bio najveći učitelj na svijetu, kao što je bio i Gandhiju - ali ništa više. Danas znam kako ni to nije Isus. On je mnogo više od toga.

Godinama kasnije, imao sam iskustvo u kojemu sam susreo Isusa kao osobu - stvarniju od bilo koje druge osobe koju sam ikada poznavao; s kojom sam mogao stupiti u odnos, znajući da će, kad budem govorio, slušati, a da ću ja slušati kad On bude govorio. To je Isus!

Kada je Ivan Krstitelj dvojici učenika pokazao Isusa iz daljine, Isus se okrenuo i pitao ih što žele. Ne znajući što da kažu, jednostavno su promrmljali: "Gospodine, gdje stanuješ?", kao da su htjeli reći:

"Gospodine, ne želimo od Tebe nauk ni izliječenje. Samo Te želimo kao osobu, vidjeti Te kod kuće". A Isus je odgovorio: "Dođite i vidite.", kao da je htio reći: "Dođite i budite sa Mnom i upoznajte Me kao osobu.". Jedan od učenika, Andrija, doživio je takvo iskustvo da je morao otići svojem bratu Šimunu i reći mu: Susreo sam Isusa. Pronašao sam Mesiju, Onoga kojega smo čekali i tražili (Iv 1, 35-41). Sada razumijem na što je mislio kardinal Suenens kada sam ga prvi put susreo u Rimu 1975. Pitao me samo jedno pitanje: "Kada ste susreli Isusa?".

Dok sam predavao zemljopis u školi, održao sam učenicima sat o snijegu. Rekao sam im sve što sam znao o snijegu, opisao ga na najbolji mogući način, pokazao im slike i dijapozitive snijega i rekao im kako snijeg izgleda, kakav je na opip itd. Ali u listopadu te godine poveo sam ih na izlet u Kašmir. Iz autobusa mogli smo vidjeti brežuljke prekrivene snijegom u daljini. Tada smo, vireći na obje strane kroz staklene prozore autobusa, opazili snijeg na tlu. Kada se autobus konačno zaustavio, samo sam iskočio van, u snijeg, uzeo ga u ruke, prinio očima i uzviknuo: "Dakle, to je snijeg." U tjedan dana predavanja o snijegu, samo sam znao o snijegu. Sada sam upoznao snijeg. Na isti način, **ranije sam samo znao o Isusu, sada Ga poznajem.**

U *Knjizi o Jobu*, Job i njegovi prijatelji raspravljaju o Bogu i Njegovim djelima i postupcima prema čovjeku kroz ni manje ni više nego 34 poglavlja, od 4. do 37. Bog strpljivo sluša i na kraju njihovih rasprava odgovara pitajući Joba pitanje za pitanjem, puna četiri odlomka, od 38. do 41.: "Dakle, Jobe, ti me poznaješ, zar ne? Onda Mi reci kako sam stvorio Sunce, Mjesec," itd., itd. Na kraju 42. odlomka, Job kaže: "Dosta, Gospodine. Bio sam vrlo lud da si uobrazim da te dobro poznajem. Ali sada shvaćam da sam sve ove godine slušao o Tebi od drugih, iz druge ruke. A sada sam Te vidio vlastitim očima."

Ali ni to nije dovoljno. Apostoli su bili s Isusom pune tri godine, slušali svo učenje, prisustvovali svakome čudu i izliječenju, bili s Njime u svakodnevnom bliskom prijateljstvu. A ipak, kakvi su bili prije Duhova? Bili su tako slabi, uplašeni i griješni. Isus bi ih sa žalošću pitao: "Toliko sam vremena s vama i još Me ne poznate" (Iv 14,9). Zaspali su za molitve, podigli mačeve da brane Isusa, bili ljubomorni jedan na drugoga, sumnjičavi čak i prema Isusu, sakrivali se iza zatvorenih vrata od straha, itd. Sve to pokazuje kako samo doktrinalno znanje o Isusu nije dostatno. Nužan je osobni susret s Bogom da bi se steklo iskustvo Boga. A to se događa samo kada primimo Duha Gospodnjega.

Sam Isus je obećao: "Poslat ću vam Duha i On neće biti samo među vama već će i prebivati u vama i tada ćemo Moj Otac i Ja doći k vama i ostati s vama." (Iv 14, 16-17, 23.). Tek ćemo tada duboko razumjeti Isusa u Njegovoj dvostrukoj funkciji: kao Učitelja Riječi Božje i Iscjelitelja ljudskih srdaca; te u Njegovu dvojnomo odnosu prema nama: kao Božjega posrednika i ljudskoga sluge. S nepomućenom radošću i potpunom sigurnošću volim pjevati jedan od mojih najdražih himana koji sam naučio na samome početku Karizmatske obnove u Indiji:

*Služim Uskrsnome Spasitelju, On je i danas na svijetu,
Znam da On živi, ma što ljudi govorili;
Vidim Njegovu milosrdnu ruku, Čujem Njegov bodreći glas,
I uvijek kada Ga trebam, On je uvijek blizu.*

*On živi, On živi, Krist Isus danas živi!
On sa mnom korača, i razgovara sa mnom na mome uskom životnom
putu.
On živi, On živi, da spasenje da!
Pitate me kako znam da On živi?
On živi u mojemu srcu!*

**SVJEDOČANSTVO JEDNE ČASNE:
("Ne možete služiti dvojici gospodara" - Mt 6,24)**

Neka časna sestra došla mi je po savjet, s iskrenom željom da se oslobodi velikoga tereta ljutnje i žalosti. Časna majka zaboravila joj je uručiti brzojav o ozbiljnoj bolesti njezina oca. Dva dana kasnije primila je drugi brzojav u kojemu su je izvijestili o očevoj smrti. Ali kada je saznala kako joj prvi brzojav nije bio na vrijeme uručen, bila je neutješena, jer, da ga je dobila, mogla je biti uz samrtnu postelju svojega oca, koji joj je bio vrlo blizak. Dobila je dopuštenje da ode na sprovod, ali, nažalost, stigla je tek nakon pokopa. Postala je još ogorčenija prema svojoj časnoj majci zbog njezina neoprostiva nemara.

Ali Gospodin je progovorio njezinom žalosnom i ljutitom srcu kroz retke iz Pisma koje sam joj naveo: "Isus je nekom čovjeku rekao da pođe za Njim. Ali čovjek je odgovorio: "Gospodine, dopusti da pokopam svojega oca." A Isus mu reče: "Pusti neka mrtve ukapaju svoje mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje!" (Lk 9, 59-60). Tada se časnoj sestri

razjasnilo da Gospodin iskušava njezinu predanost. Tko je uistinu prvi u njezinu životu - mrtvo tijelo njezina oca ili živi Gospodin? Shvatila je kako je pala na ispitu. Pokajala se za svoj grijeh i otišla u suzama radosnicama, oprostivši u srcu.

Često sam se i sam pitao hoće li me Gospodin na jednak način iskušati. I jest, ne jednom, već tri puta. U svibnju 1977., usprkos teške bolesti mogega oca, prisustvovao sam sastanku Nacionalne službe i Voditeljskoj konferenciji u Bangaloreu, moleći da oca zateknem živa kada se vratim kući. On je, međutim, umro prvoga dana programa. U lipnju 1984. moja neudata teta koja je živjela s nama teško je oboljela. Nadao sam se da ću je još zateći živu kad se vratim iz Svete Zemlje. Umrla je, međutim, i pokopana dan prije mogega povratka.

I tada, u lipnju 1992. ozbiljno je oboljela moja majka. Budući da je znala da imam četiri programa izvan Indije, jedino me uporno molila za mojih dnevnih posjeta da budem u Bombayu kada dođe kraj. Otkazao sam prve dvije obveze, ali nisam mogao otkazati druge dvije, koje su bile zahtjevnije. Dana 4. srpnja sam slavio Euharistiju kod kuće. Bila je godišnjica posvete naše obitelji Presvetu Srcu Isusovu. Bilo mi je teško reći majci da te iste noći moram krenuti na put u Europu. Šok na njezinu licu jasno se vidio. Preklinjala me da se vratim prije nego što umre.

Za vrijeme čitava mogega boravka u inozemstvu neprestano sam molio: "Isuse, održi moju mamu na životu dok se ne vratim, jer ovdje sam samo Tvojim poslom." Dana 15. srpnja objašnjavao sam uzbudljivu priču Marije pod Križem u Ivanovu evanđelju u Katoličkoj biblijskoj školi u Engleskoj. Upravo tada primio sam telefonsku poruku da mi majka umire i da me zove. Za vrijeme mogega povratka, prvim letom, molio sam kao nikada prije: "Gospodine, dugo Te nisam ništa molio za sebe. Sada Te molim da održiš moju majku na životu dok je ne vidim. Toliko želim tu privilegiju da budem uz nju u njezinu smrtnom času, a Ti znaš da ona još više želi tu sreću da uz nju bude njezin sin svećenik."

Sletio sam u Bombayu s nepokolebljivim povjerenjem da je Gospodin uslišao majčine i moje molitve. Zato sam jedva mogao povjerovati kada su mi rekli da je upravo umrla. Razljutio sam se na Gospodina i povikao: "Isuse, moja je majka prinijela žrtvu kada je dala svojega sina samo za Tvoje Kraljevstvo, i jedina bi joj nagrada bila da sam joj ja dao Posljednju Pomast." U tome trenutku jasno i glasno čuo sam Isusove riječi učenicima: "Dođe li tko k meni, a ne mrzi svoga oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik!" (Lk 14, 26).

Tada sam spoznao da me Gospodin iskušavao, kao i onu časnu. Pozivao je i mene, da Mu predam svoju želju, da budem sa svojom umirućom majkom; isto je tako nju pozvao na još veću i posljednju žrtvu, žrtvu čežnje umiruće majke. Isto sam tako shvatio da moja prisutnost nije bila nužna, jer su njezini omiljeni uzvici u dnevnim molitvama za sretnu smrt bili: "Isuse, Marijo i Josipe, pomognite mi u mojoj posljednjoj agoniji. Dajte da izdahnem svoj zadnji dah u Vašoj svetoj prisutnosti."

Tada je Isus rekao narodu i Svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom" (Mk 8, 34). Ali, On često poziva osobito one koji su Mu najbliži, da se odreknu radosti ljudskih prijateljstava, a često od njih zahtijeva da ponesu križ boli u obiteljskim odnosima (Lk 14, 26-27; 12, 51-53; Mt 10, 34-38). I to su, međutim, tek sjene Križa na Kalvariji, s Isusom raspetim na njemu; Križa koji baca prvu sjenu na Mariju u svojem podnožju (Iv 19, 16.18.25.). Jer, kako je Isus bio rođen da umre (Iv 3, 16; 13, 1), Marija, Njegova Majka i prvi učenik isto su tako bili rođeni da trpe, u nasljedovanju Njezina Sina i kao primjer svojoj drugoj djeci (Lk 2, 35; Iv 19, 25). Jer On je rekao: "Majka Moja, braća Moja - ovi su koji Riječ Božju slušaju i vrše" (Lk 8, 21).

II. KRIST – STROG UČITELJ *(Kako je osobito prikazan u Matejevu Evanđelju)*

Isusu je bilo oko 30 godina kada je počeo propovijedati (Lk 3, 23). Nakon Svojega krštenja u rijeci Jordanu, vratio se kući u Nazaret i sila Duha bila je s Njime. Na Šabat pošao je u sinagogu, ustao i pročitao iz proroka Izaije: "Duh Gospodnji na Meni je, jer Me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima..." Zaključio je: "Danas se ispunilo ovo Pismo, što vam još odzvanja u ušima". Svi su pogledali ravno u Njega i bili zapanjeni i novim sadržajem i autoritativnim načinom Njegova učenja, za razliku od onoga pismoznana i Farizeja (Lk 3, 23; 4, 14-22). Pitali su se: "Odakle mu ta mudrost i te čudesne sile" (Mt 13, 54).

Otada je Njegova glavna služba bila dvostruka: naučavanja i propovijedanja te ozdravljanja i izgonjenja zlih duhova. Išao je po čitavoj Galileji, kroz gradove i sela, naučavao u sinagogama i liječio svaku bolest ili slabost (Mt 4, 23). Gomile ljudi dolazile su slušati Ga i da ih ozdravi od

bolesti (Lk 6, 17-19), tako da je tada započeo propovijedati na obali jezera. Čak i tu bilo je toliko ljudi koji su se okupljali oko Njega da je morao ući u čamac na jezeru. Ondje je sjedio, a mnoštvo na obali bilo je sve do vode (Mk 4, 1).

Kada bi bio u Jeruzalemu, naučavao bi dnevno u Hramu. Napustio bi grad i proveo noć na Maslinskoj gori, a rano ujutro ljudi bi se okupljali da Ga još jednom čuju u Hramu (Lk 21, 37; Mk 14, 49; Mt 26, 55). Židovi su se čak pitali hoće li poći k onima *razasutima među Grcima* i njima propovijedati (Iv 7, 35). Čak se poslužio i Križem kao propovjedaonicom učeći nas oprostiti. Nakon Uskrsnuća, ukazao se mnogo puta učenicima, da nastavi naučavati (Dj 1, 3). Drugim riječima, **naučavao je svakoga, svugdje i stalno.**

Nasljedujući svojega Učitelja, apostoli su dali prednost službi molitve i Riječi i preplavili Jeruzalem svojim učenjem (Dj 6, 4; 5, 28). I u Obnovi vidimo kako se točno slijedi Isusov primjer. Tisuće se okupljaju da čuju Božju Riječ, a stotine su laika širom zemlje čak i puno radno vrijeme u službi propovijedanja i naučavanja. Ti su laici završili biblijske studije i evangelizacijske škole, kako bi se za to obučili.

Što je bila poruka Gospodinova učenja? Ukratko, da objavi da je došlo vrijeme čovjekova otkupljenja i da se približilo kraljevstvo Božje. Valja se hitno pokajati ili zaboraviti vrijednosti svijeta, a povjerovati i okrenuti se vrijednostima Radosne vijesti. Srž Radosne vijesti jest što imamo Boga koji i puno traži i puno ljubi. On želi da budemo savršeni, sveti i milosrdni kao što je i On, te da živimo po vrijednostima Blaženstava, ne pokapajući blaga na zemlji i ne brinući se za sutra. Moramo biti više kreposni od pismoznana, jer smo u opasnosti da napustimo Zapovijedi Božje i prionemo uz ljudske. Nitko ne može služiti dvojici gospodara te moramo dati Bogu Božje, u skladu s najvećom zapovijeđu potpune ljubavi za jednoga Boga (Mt 22, 37-40).

Jednako je točno, međutim, da Bog, poput oca sina rasipnoga, čeka da nam poželi opet dobrodošlicu u Svojemu domu, čak i ako ne udovoljimo Njegovim zahtjevima i ako ne ispunimo Njegova očekivanja. Jer nije Njegova volja da se ijedno od Njegove djece izgubi. Kao što je velika radost kada se pronađe izgubljena ovca, tako je veća radost na Nebu zbog jednoga raskajanoga grešnika nego zbog 99 pravednih. Carinici i grješnici stoga su se svi okupljali oko Isusa, da Ga čuju kako govori o Božjem Milosrđu. Iz ljubavi prema nama, On je poslao Svojega Sina Isusa, ne da osudi, nego da nas spasi. Poslao nam je i Duha Svetoga da bude izvor

novoga života. Čak je i subota stvoren zato da čovjek čini dobro i da ozdravi.

Naš odgovor zato mora biti pokajanje i ljubav izražena poslušnošću. Isto tako On traži od nas da ne sudimo, da nam se ne bi sudilo, već da budemo milosrdni, kakav je naš Nebeski Otac. Praštati nam je i ljubiti neprijatelje te moliti za njih, blagoslivljati ih a ne osvećivati se. Ako volimo samo one koji nas vole, nismo bolji od ostalih. Čak moramo smatrati blagoslovom kada nas zbog Njega ljudi grde, progone i lažno optužuju. Tada ih je Isus počeo naučavati kako Sin Čovječji mora trpjeti, a u posljednja vremena progoni će se pojačati, a lažni proroci namnožiti.

Zato naša molitva mora nalikovati Njegovoj, Očenašu, učenikovoj molitvi (Lk 11, 1). Prema onome kako ljubimo jedan drugoga i praštamo jedan drugome znat će ljudi da smo Njegovi učenici. To je osnovna poruka Evanđelja koju smo pozvani objavljivati, kao što je objašnjeno u dokumentima Drugoga vatikanskog sabora i u *Katekizmu Katoličke crkve*.

Kako je Isus naučavao? Ništa nije rekao bez usporedbi, koristeći kao ilustraciju svojega učenja uobičajene stvari iz života, kao što su sjeme i sijač (Mt 13, 34). I opet ljudi nisu razumjeli. Govorio je i o tadašnjim nesrećama, primjerice o tornju koji se ruši na Galilejce i ubija ih, kako bi im objasnio koliko je pokajanje hitno. Koristio se i pitanjima koja su postavljena o Njemu i nedoumicama koje su se pojavljivale kako bi podučio o poniznosti, postu itd. I u naše vrijeme svjedoci smo snage osobnih ispovijesti u donošenju evanđeoske poruke (Mt 13, 34).

Zašto je Isus naučavao? Kao i služba ozdravljanja, služba naučavanja proizlazila je iz milosrđa Njegova Srca i iz autoriteta Njegove riječi. Jednom prilikom, kada je Isus vidio koliko su apostoli umorni nakon uspjela misionarskoga putovanja i kako ljudi od njih traže toliko da ne stignu ni jesti, pozvao ih je sa Sobom na drugu stranu jezera, da se odmore. Ali mnoštvo je prozrelo Njegovu nakanu i obalom krenulo oko jezera, da Ga presretnu. Kada je stupio na obalu, vidio je veliko mnoštvo pred Sobom. Srce Mu se ražalilo, jer su bili poput ovaca bez pastira. Odgodio je odmor i počeo ih naučavati, **jer je osjetio koliko su gladni Riječi Božje** (Mk 6, 30-34).

Kada je već bilo kasno, apostoli su predložili da se ljude pošalje kućama kako bi se najeli, ali Isus je odgovorio: "Podajte im vi jesti" (Mk 6, 37). Tako ih je naučio da će im služba biti da ljudima daju Kruh Riječi Božje, jer čovjek ne živi samo od kruha, nego od svake riječi što izlazi iz Božjih

usta. Katkada nam se čini kako će ljudi misliti da smo fanatici ako govorimo o Isusu, ali ljudi su posvuda uistinu gladni Gospodina i Njegove Riječi. Tako će doći vrijeme kada će se i naši planovi o zasluženu odmoru poremetiti na sličan način, kada se suočimo s onime što je važnije - s hitnošću propovjedanja Riječi Božje Njegovu narodu.

Što je plod Njegova učenja? Čak su i Njegovi protivnici mrmljajući priznali: "Učitelju, znamo da pravo govoriš i učiš. Ne gledaš tko je tko, nego prema istini učiš putu Božjemu." (Lk 20, 21; Mt 22, 16; Mk 12, 14). Neki Farizej i židovski prvak po imenu Nikodem došao je Isusu noću i priznao: "Gospodine, **znamo da si od Boga došao kao učitelj**, jer nitko ne može činiti znamenja kakva Ti činiš ako Bog nije s njime" (Iv 3, 2), iako su mu ondašnji vjerski vođe, veliki svećenici i narodne starješine osporavali vlast (Mt 21, 23) i optuživali Ga da Svojim učenjem buni narod najprije u Galileji, a onda po čitavoj Judeji (Lk 23, 5). Njegova vlastita obitelj, rođaci i sugrađani također su bili nesretni zbog onoga što je činio, ali iz posve drugih razloga. Kada je naučavao u sinagogi u subotu, veliko mnoštvo vjernika bilo je zapanjeno i pitalo je: "Odakle to ovome? Kakva li Mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po Njegovim rukama? Zar nije ovo drvodjelja?" A Isus im odgovori: "Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu" (Mk 6,1-4).

Stoga je od samoga početka Svojega poslanja Isus počeo birati buduće apostole i slati ih da propovijedaju kraljevstvo Božje (Lk 9, 1-2). Ali tek kod Uzašašća svečano ih je ovlastio da idu k ljudima svih naroda i učine ih Njegovim učenicima, krsteći ih i **učeci ih da vrše sve što je On zapovijedio** (Mt 28, 20). Za to će im Otac poslati Duha Svetoga da zamijeni Isusa, da ih svemu nauči i da ih podsjeti na sve čemu ih je Isus učio dok je bio s njima (Iv 14, 26). Njihova će odgovornost biti golema, jer ako netko prekrši i jednu od ovih i najmanjih zapovijedi i nauči druge da tako rade, bit će najmanji u kraljevstvu Nebeskom; dok će onaj koji ih bude vršio i naučavao biti velik u kraljevstvu Nebeskom (Mt 5, 19).

Zato Gospodin zahtijeva potpuno prijanjanje uz Svoje učenje, i u poslušnosti i u poučavanju drugih. Za Isusa je **znak prave pobožnosti naučavanje Njegova nauka** a ne ljudskih zapovijedi (Mt 15, 9). Što se nas tiče, ne moramo biti poput Marte i brinuti se za previše stvari, nego, poput Marije, izabrati bolji dio, sjesti Gospodinu do nogu (Lk 10, 41-42) i znati da Bog često otkriva Svoju Riječ malenima i poniznima (Mt 11, 25). Tada, nakon što smo čuli Riječ, moramo biti njezini vršitelji, i pustiti je da poput sjemena izraste u veliko drvo. Moramo omogućiti da Riječ bude i

sol koja mijenja iznutra i svjetlo koje obasjava izvana, time što smo uvijek spremni govoriti Istinu - svjetlo Riječi, s ljubavlju kao solju te Riječi.

SVJEDOČANSTVO BRENDANA DIASA:

(Naš Bog kaže: “Prestanite i znajte da sam ja Bog - Ps 46, 11)

Jedan strašan događaj u obitelji zgrozio me i uznemirio kada mi je bilo samo 12 godina. Tijekom godina izazvao je sve veći osjećaj nesigurnosti i sve manju vjeru u Boga, sve dok nisam postao uvjeren kako Boga nema i molio se samo da udovoljim majci.

Rob rocka i okultnoga - U to vrijeme mojega preokreta prijatelj me upoznao s rock glazbom. Uskoro sam je zavolio, ponajprije zato što su je moji roditelji mrzili, ali i zato što sam se uz nju osjećao jačim i moćnijim. Postao sam buntovan i povremeno toliko ljut da sam se osjećao kako bih mogao ubijati ljude oko sebe. Strašne svađe kod kuće bile su gotovo svakodnevne. Nisam mogao ni učiti bez rock glazbe, a ni ništa drugo raditi, toliko sam postao ovisan o njoj. Nasreću, nisam popustio napasti da kušam alkohol i drogu i ustanovim njihov učinak na mene; obiteljski odgoj i učenja Crkve još su imala utjecaja.

Tada sam isprobao yogu, koja mi je donijela tjelesno olakšanje i mentalnu budnost, ali me je učinila hiperaktivnim i nemirnim. Zatim sam se u svojoj nesigurnosti uhvatio astrologije, jer sam želio saznati o svojoj budućnosti, kako bi je ispravio što mogu. Astrološke mape i horoskopi počeli su upravljati mojim životom i razmišljanjem. Nakon toga sam se okrenuo hiromantiji i numerologiji. Ako nešto nije bilo u redu, izračuni nisu bili točni. Da se oslobodim zebnje i zabrinutosti, isprobao sam i "*Silvinu kontrolu uma*" i autosugestiju. **Postao sam slugom ovih tehnika, koje nisu bile ni od kakve stvarne pomoći.**

Potruga za moći tada me odvela k ESP-u, parapsihologiji i okultnim fenomenima. Želio sam iskusiti moć levitacije i pokretanja stvari bez doticanja (telekineze). Nakon što sam pročitao knjigu o astralnoj projekciji te iz tjelesnih iskustava, odlučio sam da iskušam postupak gdje su se recitirale neke riječi koje su neodređeno zvučale, a za koje sada znam da su magijsko pjevušenje. Odjednom sam osjetio kako mi je čitavo tijelo postalo vrlo vruće. Uplašen što mi se može dogoditi, nisam više pokušavao, ali to je dovelo do **niza besanih noći praćenih noćnim morama.**

Istodobno sam mrzio odlaziti u crkvu, jer sam sve svećenike smatrao hipokritima. Odlazio sam samo na majčino navaljivanje. Čudno je reći, dobivao sam glavobolje, mučninu, vrtjelo mi se u glavi kad sam bio u crkvi, ali dobro sam se osjećao kad bih iz nje izašao. U međuvremenu, majka bi mi često govorila o svojim iskustvima na molitvenim susretima i o tome kako su se u Isusovoj prisutnosti ponašali ljudi koje su progonili zlodusi. Nisam to mogao vjerovati jer, racionalan u razmišljanju a misli punih knjiga koje sam pročitao, nisam vjerovao da Sotona i Isus postoje. Ali jesam se pitao jesam li i ja žrtva istoga fenomena. Tako, da dokučim je li to zaista istina, a i želeći saznati kako ljudi postaju opsjednuti đavlom (ako je on stvaran), odlučio sam poći na seminar koji je vodio fra Rufus i njegov tim.

Moram dodati kako je drugi činitelj koji je utjecao na moju odluku da pohodim seminar bio promjena koju sam opazio u mojih roditelja koji su dva tjedna ranije prisustvovali sličnom seminaru za oženjene parove. Ali, još važnije, osjećam da su se vjerojatno molili za mene na tom seminaru, jer istodobno su mi u sjećanje navirali himni koje sam znao od djetinjstva.

Osloboden putem pokajanja i odricanja - Prva dva dana seminara bila su užasna, zbog glavobolje koja je bila tako snažna da sam jedva slušao učenja iz Evandjelja, koja su mi posvjestila moje grijehe, osobito protiv prve Zapovijedi. Trećega dana, u nedjelju, 2. travnja 1995., više nisam mogao podnositi bol pa sam zatražio tabletu. Sjetio sam se, međutim, da mi kod ove vrste glavobolje nikakav lijek ne djeluje. Tako sam pošao u svoju sobu i pomislio kako ću iskušati Isusa. Izrekao sam kratku molitvu i zaspao. Kada sam se probudio, bio sam zapanjen kako je glavobolja potpuno nestala. Na idućoj sesiji svjedočio sam kako me Gospodin ozdravio.

Međutim, glavobolja se neobično vratila za vrijeme učenja o okultnim tehnikama kao o najvećoj zapreci ozdravljenju. Pomislio sam kakvu sam budalu učinio od sebe kada sam svjedočio da sam izliječen. To me nagnalo da **odlučim dovršiti pripremu za ispovijed**. Ali, kada sam želio spustiti olovku u torbu, do krvi sam posjekao kažiprst desne ruke. Bilo mi je jako teško dovršiti pisanje ispovijedi, ali nekako sam uspio. Toliko sam se sramio onoga što sam učinio da sam vrlo nevoljko pročitao što sam napisao. Ali tek što sam izrekao svoju ispovijed, a što nisam bio učinio 14 godina, osjetio sam se vrlo laganim, kao da mi je netko podigao teret čitave jedne planine s glave. Snažna glavobolja, međutim, još nije prošla.

Osjećao sam da je još nešto zaostalo što nisam ispovijedio ili čega se nisam odrekao. Zamolio sam Duha Svetoga da mi otkrije što je to.

Seminar se približavao kraju. Obuzeo me osjećaj beznađa, jer nisam ozdravio, ali uporno sam nastavio moliti. Oko tri sata toga poslijepodneva Ralph, član tima, snažno je posvjedočio kako mu je rock glazba uništila život i kako ga je Gospodin oslobodio, U tom sam trenutku osjetio kao da mi je mač proboo srce. U trenu sam shvatio kako je rock loše utjecao i na moje stavove, osjećaje i ponašanje. **Odmah sam zamolio Gospodinovo oprostjenje i odrekao se rock glazbe.** Istoga trenutka osjetio sam da je glavobolja koja me mučila 14 godina nestala, da se više nikada ne vrati. Prvi put u životu osjetio sam se potpuno slobodnim i iskusio bliskost s Gospodinom.

Za vrijeme Krštenja Duhom Svetim osjetio sam neku vrstu blage električne struje kako teče mojim tijelom, a mir i radost Gospodina našega Isusa Krista bila je sa mnom. Tada mi je snažno navro stih iz Biblije: "Prestanite i znajte da sam Ja Bog" (Ps 46, 11). Svih sam tih godina trčao amo-tamo, od jednoga zla do drugoga, u potrazi za mirom. A tu mi je Gospodin govorio da moram Njega tražiti i predati se Njegovoj volji, pa će tada sve ostalo doći na svoje mjesto. Sada sam znao da Sotona postoji, ali da je Isus Gospodin i Bog.

Mjesto gdje se održavao seminar napustio sam kao vrlo sretna osoba, ali kako sam se približavao kući, opet sam se počeo nelagodno osjećati, **sve dok nisam odlučio da napravim lomaču od mojih 300 rock albuma i od mojih knjiga o astrologiji, hiromantiji i sl.** (Dj 19, 19). Dok sam ih palio, odgovorivši na Gospodinovo nukanje, osjetio sam vatru Duhova kako se spušta na mene, pročišćava me i pali mi srce za Kraljevstvo (Mk 1, 17-18). Čuo sam se kako pjevam:

**Duše Sveti, Duše Sveti, zapali mi srce (x2),
Duše Sveti, zapali mi srce (x2)
Dođi, Duše Sveti, spusti vatru (x2)
Spusti vatru (x4).**

**III. ISUS - HOLISTIČKI ISCJELITELJ
(Kako je osobito prikazan u Markovu Evandjelju)**

Vjerodostojan Svojemu Svetom Imenu, Isus, kako je Anđeo rekao Mariji i Josipu da nazovu Dijete, jer će Ono **spasiti** Svoj narod od njegovih grijeha (Mt 1, 20; Lk 1, 31), Isus je započeo svoju trogodišnju službu ozdravljajući i oslobađajući od zlih duhova. To je, naime, ime **Isus** značilo na hebrejskom: Spasitelj, Iscjelitelj, Osloboditelj, kao što je anđeo navjestio kada je pastirima donio "Radosnu vijest o velikom veselju za sav narod" (Lk 2, 10; 21).

Jer, nakon što je primio i **ovlast** od Oca i **snagu** Duha na rijeci Jordanu, vratio se u Nazaret i u subotu objavio u sinagogi odlomak iz Izaijina proročanstva kao svoj **manifest**: "Duh Gospodnji na meni je, jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje" (Lk 4, 16-21). Otada nadalje, dvije Isusove službe bile su propovijedanje te ozdravljanje i oslobađanje od zlih duhova.

Isus je obavljao svoju službu liječenja nad svima kojima je ozdravljenje bilo potrebno, na svakom mjestu i u svako doba. **Ozdravljao je svakoga, svugdje, stalno.** Išao je po čitavoj Galileji, po svim gradovima i selima, propovijedao po sinagogama i liječio svaku bolest ili slabost na koju je naišao. Oboljele od svih mogućih strašnih bolesti, izmučene bolovima, epileptičare i paralizirane, opsjednute zlodusima, sve su Mu donosili (ustvari, čitav grad bi se skupio pred vratima kuće u kojoj bi stanovao), i On bi sve ozdravljao (Mt 4, 23-24; 9, 35; Mk 1, 33; Lk 5, 15). Čak i kad bi se popeo na brežuljke, mnoštvo bi se okupljalo oko Njega i dovodilo Mu hrome, slijepce, nijeme, sakate i mnoge druge patnike; ostavljali bi ih pred Njegovim nogama, a On bi ih ozdravljao. Velika je bila začuđenost ljudi kada su vidjeli kako hromi hodaju, kako se slijepima vraća vid, kako nijemi govore, a sakati jačaju, pa su slavili Boga (Mt 15, 30-31). Čak su Mu i u Hramu pristupali slijepi i hromi, a On bi ih ozdravljao (Mt 21, 14).

"Odakle Isusu moć da ozdravlja?" (Mt 13, 54). "Sila ga je Gospodnja nukala da liječi" (Lk 5, 17). Petar će kasnije potvrditi u svojem govoru Korneliju da je **Bog pomazao Isusa snagom Duha Svetoga**, i da je išao posvuda, čineći dobro i ozdravljajući svakoga tko je bio pod vlašću đavla, jer je Bog bio s Njime (Dj 10, 38). Kada je otac dječaka iz kojega apostoli nisu sami mogli istjerati zloduha, preklinjao Isusa da On, ako ikako može, oslobodi njegova sina, Isus je odgovorio kako ima moć i kako može, ali je upitao oca ima li on vjere koja će tu moć osloboditi (Mk 9, 22-24). Nije nikakvo čudo što su mnogi svjedočili kako su nakon krštenja Duhom otkrili da imaju dar ozdravljanja. Ustvari, Isus je rekao apostolima: "A vi

ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo" i "Ali primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas" (Lk 24, 49; Djela 1, 8).

U svakom slučaju, potrebna je **molitva** da se vrši ta karizma, kao što smo vidjeli u Isusovu životu i služenju. Nakon što su se Isus i učenici vratili kući i ostali sami, pitali su Ga: "Kako to da ga mi ne mogosmo izagnati?". Isus je odgovorio: "Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom" (Mk 9, 28-29). Mnogi su posvjedočili da, što su više molili i postili, veći je bio plod njihove službe ozdravljanja. Vjerovanje kako Bog ne uzima darove od osoba koje ne hode u Duhu, pojednostavljeno je. Točnije je reći, da se u osobe koja se udaljila od Boga darovi ne očituju.

Što je poticalo Isusa da ozdravlja? Jednom prilikom Isus je namjeravao otići na neko mjesto gdje bi mogao biti sam. Ali mnoštvo ga je pronašlo i slijedilo. Kada ih je vidio, srce Mu se napunilo **samilošću** prema njima, pa je ozdravio svakoga tko je bio bolestan (Mt 14, 13-14). Kada je ugledao mrtvačka nosila s jedinim sinom udovice iz Naima, sažalio se (Lk 7, 13). Kada je gubavac molio Isusa: "Ako hoćeš, možeš me očistiti", Isus se sažalio nad njim, dotakao ga i rekao: "Hoću, budi čist!" (Mk 1, 40-41). Kada su Mu pokazali gdje su ukopali Lazara, zaplakao je, pa su ljudi rekli: "Gle kako ga je ljubio!" (Iv 11, 34-36). Gerasenac Mu je bio važniji od 2000 svinja (Mk 5, 11-13). Inzistirao je da ostane sa Zakejem usprkos kritika, jer je bio došao tražiti i spasiti izgubljene (Lk 19, 1-10). Izliječio je Malkovo uho, iako je ovaj došao da Ga uhiti (Lk 22, 51). Njegova je obitelj mislila da je lud; neprijatelji su Ga optuživali da izgoni zloduhe uz pomoć Beelzebula, ali to Ga nije priječilo da nalazi bolesne i opsjednute (Mk 3, 21; Lk 11, 15).

Cilj Isusove službe, međutim, bio je, da **iscijeli slomljeno**. Kada su Ga optužili što prima grješnike i što čak jede s njima, odgovorio je: "Ne dođoh zvati pravednike, nego grješnike." (Mk 2, 17). "Dođite k Meni", rekao je ponovo, "svi koji ste izmoreni i opterećeni i Ja ću vas odmoriti." (Mt 11, 28). Čini mi se da svaka priča o ozdravljanju u Evandeljima nije samo o tjelesnom izliječenju, koje je samo najmanji dio službe ozdravljanja, a ova je, opet, samo jedan dio cijela Evandelja. Radi se prije o potpunu ili unutarnjem ozdravljenju. Tako je Pavao mogao moliti: "A sam Bog mira neka vas posvema posveti i cijelo vaše biće – duh vaš i duša i tijelo – neka se bezprijekornim, savršenim sačuva za Dolazak Gospodina našega Isusa Krista" (1 Sol 5, 23-24). Zato je služba unutarnjega ozdravljanja jedan od najvećih doprinosa karizmatškoj obnovi u današnjoj Crkvi.

Ali, došao je i da **uništi Sotonina djela**. Kada su se farizeji usprotivili tomu što je u subotu izliječio ženu koja je bila potpuno zgrčena, odgovorio je: "Nije li dakle ova kćer Abrahamovu, koju Sotona sveza evo osamnaest je već godina, trebalo odriješiti od tih spona u dan subotni?" (Lk 13, 16). Kada su bili protiv Njega jer je izliječio bolesnika u subotu, Isus je odgovorio kako se ni oni sami ne bi libili izvaditi svoje sinove ili volove iz bunara u subotu (Lk 14, 3-5). Borio se protiv Sotonina kraljevstva čak i u subotu, darujući život i čineći dobro, jer je i Njegov Otac isto tako činio (Iv 5, 17).

Istodobno, došao je da **uspostavi Božje kraljevstvo na zemlji**. "Ali ako ja prstom Božjim izgonim đavle, zbilja je došlo k vama kraljevstvo Božje" (Lk 11, 20). Upućivao je učenike da govore bolesnima koje su ozdravljali: "Približi vam se kraljevstvo Božje!" (Lk 10, 9). Kada su učenici Ivana Krstitelja bili poslani da saznaju je li Isus uistinu Mesija, rekao im je: "Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjele: Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navjšćuje evanđelje." (Mt 11, 4-5).

Kako je Isus ozdravljao? Ozdravljao je i na daljinu, kada osoba nije bila prisutna (Iv 4, 48-53), i mažući blatom i pljujući u slijepčeve oči (Iv 9, 6). Ali najčešće je prenosio Svoju moć ozdravljanja i ljubav Svojim riječima i preko Svojih ruku. Ljudi su Mu donosili mnoge opsjednute zlodusima, a On bi zloduhe izgonio **snagom Svoje riječi** (Mt 8, 16). "Samim nečistim dusima zapovijeda, i pokoravaju mu se!", govorili su zapanjeni ljudi (Mk 1, 27). Međutim, liječio je i **dodirom Svoje ljubavi**. Svi su Mu donosili svoje prijatelje oboljele od jedne ili druge bolesti, a On je na njih polagao ruke i liječio ih (Lk 4, 40). I Jair Ga je preklinjao da dođe i položi ruke na njegovu umiruću kćer kako bi je spasio (Mk 5, 23).

Naše su ruke Božji skupocjeni darovi, da ih podižemo na Njegovu slavu i da ih pružamo iz ljubavi prema ljudima. Koliki su svjedočili, kao odvjetnik A.M. Mathew i Marykutty iz zajednice *Christeen*, kako je Gospodin promijenio njihove živote polaganjem nečijih ruku s Isusovom ljubavlju i sa snagom Duha Svetoga? To je zato što polaganjem ruku izražavamo solidarnost i poistovjećujemo se s bolesnima, uzimajući na sebe njihov teret i darujući im naš mir. Zato Isusa ne treba smatrati iscjeliteljem vjerom ni čudotvorcem. On nas ozdravlja putem Svojega osobnoga odnosa s nama, tako što uzima na Sebe naše patnje i boli, naše grijehe i našu kaznu (Iz 53, 4-5). Za nas kršćane, ozdravljenje nije nešto što sada dobivamo, već Netko koga već imamo.

Jedini odgovor koji je Isus želio na Svoju riječ i Svoj dodir jest vjera. "Vjerujete li da vas mogu ozdraviti?", pitao je dvojicu slijepaca. Kada su odgovorili potvrdno, Isus je rekao: "Neka vam bude po vašoj vjeri" (Mt 9, 27-31). Kada Mu je prišao stotnik, da Ga zamoli da Mu izliječi slugu, koji je ležao paraliziran i u teškim bolovima kod kuće, Isus je rekao: "Doći ću i izliječiti ga." Ali stotnik je odgovorio. "Gospodine, nisam dostojan da uniđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će moj sluga!" Kada je Isus to čuo, bio je toliko iznenađen, okrenuo se i rekao mnoštvu koje Ga je slijedilo: "Zaista, kažem vam, tolike vjere ne nađoh ni u koga u Izraelu" Tada je Isus rekao časniku: "Idi, neka ti bude kako si vjerovao." Upravo u tome trenutku stotnikov sluga bio je izliječen (Mt 8, 5-10, 13.; Lk 7, 2-10; Iv 4, 47). Baš riječi toga poganina stavlja Crkva u naša usta kada primamo Sv. Pričest. Isus je hvalio vjeru i duh Kananejke, koja nije mogla čuti niječan odgovor, pa je ozdravio njezinu kćer (Mt 15, 21-28). Nasuprot tome, Isus nije mogao učiniti nikakvih velikih djela u Nazaretu, vlastitu gradu, zbog njihove nevjere. Bio je zapanjen nevjerom vlastitih sugrađana (Mk 6, 5).

Isto kao što je Isus dodirivao ljude ljubavlju da ih ozdravi, ljudi su **željeli dodirnuti Isusa s vjerom** kako bi se izliječili, jer je snaga izlazila iz Njega i sve ih ozdravljala (Lk 6, 19). Čak je morao reći učenicima da pripreme čamac, da Ga mnoštvo koje se guralo da Ga dotakne, ne zgnječi (Mk 3, 10). Ali, svi koji su bili bolesni preklinjali su Ga da im dopusti da dotaknu Njegovu odjeću. Svatko tko je uspio bio je izliječen (Mt 14, 36). Žena koja je krvarila imala je također dovoljno vjere. Vjerovala je da će se izliječiti, ako samo dotakne rub Isusove haljine. Čim ga je dotakla, krvarenje je stalo i ona je znala da je izliječena. Istodobno je Isus osjetio kako sila izlazi iz Njega. Pohvalio je ženu zbog tolike vjere riječima: "**Kćeri vjera te tvoja spasila**" (Lk 8, 34-47; Mk 5, 25-34).

Isus je i **zahvalnost za primljeno ozdravljenje** smatrao izrazom vjere. Kada su desetorica gubavaca pošli, pokazati se velikim svećenicima, kako im je zapovjedio, ozdravili su. Ali samo se jedan od njih, i to Samaritanac, vratio kada je otkrio da je ozdravio i klicao hvaleći Boga. Bacio se ničice pred Isusove noge i zahvalio Mu. "Nato Isus primijeti: Zar se ne očistiše desetorica? A gdje su ona devetorica? Ne nađe li se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinca?" Tada mu Isus reče: "Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!" (Lk 17, 11-19).

Ipak, slavljenje i zahvaljivanje za ozdravljenja koja još nisu dobivena, još su veći izraz vjere. Zato je Isus rekao da, kada molimo, moramo vjerovati kako smo već primili, čak i kada još ne vidimo da je ozdravljanje

započelo. Tada će nam molitve biti uslišane (Mk 10, 24). A onda će se zahvalnost za primljeno izlječenje izraziti na razne načine kao proširenje vjere. Petrova punica ustala je i posluživala (Mk 1, 31). Bartimej je slijedio Isusa kao učenik, čovjek iz Gerase vratio se u svoj grad da svjedoči (Mk 10, 52; 5, 20), paraliziranome je rečeno da više ne griješi (Iv 5, 14).

Konačno, Isus Svoju moć nije zadržao za sebe, već ju je predao svojim učenicima tada i Crkvi danas. Čak i za vrijeme Svojega života na zemlji, pozvao je Dvanaesticu i dao im vlast i moć nad svim zlim duhovima i da liječe bolesne" (Lk 9, 1-2; Mt 10, 1. 5. 7; Mk 3, 15), a, budući da su primili besplatno, moraju besplatno i dati (Mt 10, 8). Tako su oni krenuli na put i išli od sela do sela, navještajući Radosnu vijest i ozdravljajući bolesne posvuda (Lk 9, 6). Nakon Uskrsnuća, potvrdio je to poslanje: "Pođite po svem svijetu, propovijedajte Evanđelje svemu stvorenju. A ovi će znakovi pratiti one koji uzvjeruju: u ime će Moje izganjati zloduhe; ... na nemoćnike će ruke polagati i bit će im dobro!" (Mk 16, 15-18).

Gospodin nam je zaista naredio da polažemo ruke na bolesne i da molimo u vjeri, kako nam savjetuje Jakov. Rezultate moramo ostaviti Njemu, koji uvijek odgovara na naše molitve i liječi; možda ne na način na koji mi želimo, ali uvijek onako kako zna da je potrebno. Iako zasada dokumenti Crkve ne spominju znakove i čudesa kao sredstvo evangelizacije, u karizmatškoj obnovi i kroz nju pojavilo se mnoštvo centara za ozdravljanje, seminara za ozdravljenje, Sv. Misa za ozdravljenje i službi za ozdravljanje, s nevjerojatnim rezultatima, onakvima kakvi se nikada ranije nisu postizali.

SVJEDOČANSTO SESTRE ROZITE:

("Isus ga je dotakao i rekao: "Hoću! Budi čist!" - Mk 1, 41)

Nakon što je naš samostan u Agri u kolovozu 1970. zatvoren, vratila sam se u Bandru u Mumbaiju, njegovati teško bolesnu majku. Doktor Franklin Oliveira zamolio me da odem u nairsku banku krvi po bocu krvi za nju. Upozorio me da ne darujem svoju krv jer sam slabokrvna. Previdom, krv su uzeli i meni. Naravno, liječnik nije uzeo moju krv, jer je majka imala različitu krvnu grupu. Ali učinila sam loše što sam dala krv, i to je bio početak mojih neprilika. Već sam bila 15 dana pod lijekovima u nairskoj bolnici, zbog bolova u donjem dijelu leđa. Tablete su se pokazale nedjelotvornima, a liječnici nisu mogli dijagnosticirati o kojoj se bolesti radi.

Konačno mi je dr. Franklin, koji je proučio krvnu sliku, rekao: “Sestro, već vas dugo liječim, a sada imam samo jedno pitanje. Jeste li ikada radili s gubavcima?” “O, da”, odgovorila sam, ”i oni su me približili Bogu”. “O tome se radi, sestro”, rekao je. “**Bojim se da imate gubu kostiju**, ali, hvala Bogu, neće biti zarazna. Niti ćete ostati bez vrha nosa, prstiju, čak ni bez kose - ali umirat ćete polako”. (Naravno da su liječnici s kojima sam radila poduzeli krajnje mjere opreza i temeljito me pregledali, ali su me i upozorili da uzročnici gube ostaju skriveni u tijelu 5 godina). Moj spontani odgovor na dijagnozu bio je: “Sada mogu ići raditi s gubavcima!”. Ali on je zurio u mene: “Da? A tko će se brinuti za vašu majku?” Okrenuvši se sestri koja me dopratila, upozorio ju je: “Nemojte nikome govoriti o ovome. Dat ću joj šest različitih vrsta lijekova da usporim bolest.” **Ali Bog je imao drugačiji plan.**

Dva dana kasnije, sr. Jessie Saldanha, naša provincijalka, zatražila je da je pratim u Kuću za seminare Bandra, na seminar voditelja za karizmatike. Glatko sam je odbila, jer sam tada mrzila i samu riječ “karizmatik”. Ali ona je govorila kako joj je potrebna pratiteljica, a nitko drugi nije bio slobodan. Popustila sam, ali bila sam odlučila da ne sudjelujem do kraja. Prvoga dana bila je sesija razmjene iskustava po malim skupinama. U svojoj skupini, nisam mogla ništa drugo doli pokriti oči rukama i plakati. “Zašto plačete, sestro?”, pitali su me. “Prije točno tri dana”, odgovorila sam im, “liječnik je posumnjao da bolujem od vrlo teške bolesti. Molim vas, molite se da Bog zaustavi bolest dok je moja mama još na životu.” Jedva sam izrekla tu molbu, kada mi je jedini neoženjeni mladić u skupini rekao: “**Sestro, ne postavljajte Bogu uvjete.**” Suze su mi se u očima osušile od šoka izazvana tim riječima.

Upravo je tada zazvonilo zvono, pozivajući nas na Sv. Misu, koju je slavilo 8 svećenika. U molitvi vjernika fra Rufus je rekao: “Ako itko želi neku posebnu molitvu, neka je sada izreče. Svi ćemo moliti na tu nakanu.” Odmah sam glupavo zavapila: “Isuse, ti znaš što mi je liječnik rekao prije tri dana - i za što sam molila. Ali sada ne postavljam nikakva ograničenja. I reći ću *da, da, da!*”. Započela sam pjevati dobro poznat himan i čitava zajednica od šesdesetidevet ljudi pridružila se. Znala sam tada da molitve djece Božje neće ostati neuslišane. Čak dok sam još stajala s njima, osjetila sam toplinu, snažnu, ali ugodnu, kako prolazi mnome, ulazi mi u glavu, prolazi kroz tijelo i izlazi kroz stopala. Sjećam se kako sam si pogledala u stopala; ništa nisam vidjela, ali znala sam da me bolest napustila.

Kada smo se sestra provincijalka i ja vratile u samostan te noći, moja vjerna njegovateljica, sr. Elizabeth čekala me na vrhu stubišta. Pogledavši me, tiho je uskliknula: “Sestro, izgledate toliko drugačije, tako lijepo i zdravo.” Željela je znati što se zapravo dogodilo. Tada sam prestala uzimati lijekove. Kada sam došla na uobičajeni pregled, dr. Franklin ustuknuo je zapanjeno dva koraka ugledavši me. I on je pitao: “Sestro, što se dogodilo? Tako dobro izgledate!” Sve sam mu ispričala. Tada me ponovo temeljito pregledao i vrlo ponizno rekao: “**Sestro, potpuno ste izliječeni - i to samo molitvama. Molim vas, objavite tu veselu vijest.**” Mogu sada objaviti kako sam trenutno i potpuno izliječena.

IV. KRIST – UPORAN MOLITELJ *(Kako je osobito prikazan u Lukinu evanđelju)*

Najpopularniji tečaj koji je godinama vodio Nacionalni biblijski katehetski i liturgijski centar (NBCLC) u Bangaloreu bio je molitveni seminar koji je privlačio i po 400 sudionika. Kad god su me pozvali da im govorim o karizmatičkoj molitvi, zapanjilo me kako je opća velika glad za molitvom. Čak i narkomani kojima sam bio savjetnik i nad kojima sam molio po rehabilitacijskim centrima otkrili bi kako im je jedina i najveća želja da upoznaju Boga i nauče moliti. Zato ljudi čitaju mnoge knjige o molitvi, uče razne molitvene metode, pohađaju razne molitvene tečajeve. Međutim, sve to, ma kako dobro, uči samo molitvenim tehnikama. **Samo nas Isus može naučiti moliti**; jer nitko ne pozna Oca osim Njega i nitko ne može doći k Ocu osim po Njemu (Iv 7, 29; 8, 55; 11, 41; 14, 6). Saznajmo stoga iz Evanđelja što je Isus učio o molitvi; ali, još važnije, pogledajmo od početka do kraja Njegova služenja, kako je i zašto molio, pružajući nama, svojim učenicima primjer koji moramo slijediti.

U sva četiri Evanđelja javno Isusovo djelovanje počinje s Njegovim vidljivim krštenjem po Ivanu Krstitelju u rijeci Jordanu, a pravim krštenjem Duhom Svetim. Ivanovo krštenje bilo je za pokajanje i zbog ljudi. Isusu nije bilo potrebno, jer je već po Duhu Svetom začet svet. Ali Isusovo krštenje bilo je zbog dobivanja sile Duha Svetoga, da počne svoje djelovanje. Luka dodaje važnu pojedinost, da su se, nakon što Ga je Ivan krstio, i dok je molio, otvorila Nebesa i Duh Sveti je sišao nad Njega, a Otac je posvjedočio kako je to Njegov ljubljani i odabrani Sin (Lk 3, 21-22).

Dakle, Isus je započeo Svoje djelo spasenja molitvom za posebno pomazanje Duha. Nakon devet dana molitve u gornjoj sobi apostoli su se napunili Duhom Svetim, koji im je dao moć i da slave Boga s radošću i da hrabro proglašavaju Radosnu vijest (Dj 2, 1-12). Opet, kada je prva Crkva molila pod prijetnjama, vjernici su bili iznova ispunjeni Duhom te su nastavljali propovijedati s još većom smionošću (Dj 4, 19-31). Dok je skupina studenata u SAD-u intenzivno molila na vikend seminaru u veljači 1967., iskusila je krštenje Duhom Svetim, koje je zapalilo iskru karizmatičke obnove u Katoličkoj Crkvi. Koliko moramo nastavljati moliti da održimo Duh živim i gorećim u nama, da postanemo vjernim Gospodinovim učenicima i djelotvornim evangelizatorima u svijetu? (2 Tim 1, 6-8).

Započevši svoje djelovanje s molitvom, Isus ga je tako i nastavio. Nakon čitava dana predana služenja u Kafarnaumu, podučavanja u sinagogi, posjeta kućama, ozdravljanja i istjerivanja zlih duhova u gradu, odmah sutradan ujutro, vrlo rano, otišao je na samotno mjesto i ostao tamo u molitvi, kako bi primio nadahnuće i jakost za buduće djelovanje. Apostoli su željeli da Isus ostane dulje u tom gradu. "Svi Te traže". Ali Isus je u molitvi saznao Božji plan Svojega djelovanja: "Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da i ondje propovijedam! Ta zato sam došao" (Mk 1, 28-39).

Jednako je bilo kada su se starješine antiohijske crkve okupile u molitvi i postu te saznali prema čemu ih Sveti Duh usmjerava da sljedeće učine: "De mi odlučite Barnabu i Savla za djelo za koje sam ih pozvao." (Dj 13, 1-3). Koliko više moramo mi danas moliti sami, poput Isusa, i zajedno, poput prve Crkve, kada u djetinjem žaru, ali bez razboritosti odrasle osobe želimo napustiti posao o kojemu ovise naše obitelji i glavom bez obzira uletiti u neku službu, slijepo oponašajući omiljenoga evanđelistu ili potaknuti slavom i sjajem?

Isusova služba nije bila samo učenje. Evanđelja vrve mnogim ozdravljenjima, oslobađanjima od zlih duhova, ustajanjima od mrtvih i čudesima nad prirodom. Jedno takvo senzacionalno izliječenje bilo je izliječenje gubavca, koje je preko noći proslavilo Isusa u tom gradu. Iako je čovjeku naredio da šuti o čudu, vijest se to više raširila, pa se golemo mnoštvo okupljalo da čuje Isusa i da se izliječi od svojih bolesti. Ali kako je to djelovalo na samoga Isusa? **"A On se sklanjao na samotna mjesta da moli"** (Lk 5, 12-16).

Iz površna čitanja Evandjelja možemo dobiti pogrešan utisak, kako je Isus samo propovijedao i liječio. Ali, ako čitamo između redova, čitavo je Isusovo djelovanje bilo potpomognuto snažnim i trajnim molitvenim životom. Što je više ozdravljao ljude i oslobađao ih od zlih duhova, to je više osjećao potrebu da bude sam s Bogom u molitvi. Nažalost, često nas može prevariti slogan "rad je molitva". Taj je stav, međutim, poluistina, jer nema te količine rada koja ikada može zamijeniti molitvu. Još gore, uspjeh u služenju može toliko uobraziti (karizmatika) da on ili ona pomisli kako sam-a, bez Boga, postiže rezultate. Kada su se sedamdeset i dva učenika ponosno vratila što im se čak i zli duhovi pokoravaju, Isus ih je upozorio: "Promatrah Sotonu kako poput munje s neba pade. Evo, dao sam vam vlast... po svoj sili neprijateljevoj i ništa vam neće naškoditi. Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima!" (Lk 10, 17-20).

Tjedan dana nakon što je rekao učenicima Svoje najbolnije proročanstvo - da će biti odbačen, da će biti podvrgnut velikim patnjama i osuđen na smrt, i svoju najtežu poduku, da se, kako bi bili Njegovi učenici, moraju na sličan način odreći samih sebe i uzeti svaki dan svoj križ - uspeo se Isus s trojicom učenika na brdo, da mole. **"I dok se molio, izgled mu se lica izmjeni, a odjeća sjajem zablista"** (Lk 9, 28-36). Cilj je ove "transfiguracije" bio i da pokaže apostolima kako su Isusove muke u skladu sa starozavjetnim proročanstvima i da istodobno otkrije Njegovu konačnu pobjedu i slavu. Ali, Luka dodaje taj vrlo važan detalj, očekivana slava došla je u molitvi i zbog nje.

Ako je molitva tada mogla izmijeniti Isusov izgled, tako da Mu je čak i odjeća odražavala slavu; ako je pomoću molitve hodao po vodi nakon što je sam bio na brdu gdje je molio (Mt 14, 23); ako Mu je molitva dala snagu da nakon nje oživi Lazara (Iv 11, 41-42), to je zato što molitva ima snagu, kao "best seller", **"Molitva vam može promijeniti život"**, koji je klinički provjeren. To je i naše iskustvo kod egzorcizma, kada lice i glas opsjednute osobe, koji su se isprva činili i zvučali dijabolički, gotovo u hipu, čak i na tihu ili nečujnu egzorcističku molitvu, postanu nevjerojatno anđeoski. Koliko onda može molitva još više promijeniti unutarjnega čovjeka, jer "Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastalo!" (2 Kor 5, 17). To je vidljivo iz potresnih svjedočanstava desetaka tisuća karizmatika po čitavu svijetu.

Jednom, na nekom mjestu, **Isus je bio u molitvi**. Kada je prestao moliti, jedan je od učenika rekao: "Gospodine, nauči nas moliti". On je odgovorio: "Kada molite, recite...". Važno je primijetiti kako je, prvo,

jedina stvar koju su Ga učenici ikada zatražili da ih nauči bilo, ne kako propovijedati ili ozdravljati, već kako moliti; drugo, oni su Ga to zamolili jer su Ga neprestano vidali u molitvi; i, treće, nije im tek održao "predavanje" o molitvi, već ih je naučio za što da mole: za dolazak Božjega kraljevstva primanjem Duha Svetoga. To je najveći Očev dar nama. Zatim, naučio ih je kako moliti: ne oslanjati se na takozvana najboljega prijatelja, već s djetinjom apsolutnom vjerom u Njegova ljubećega i nježna Tatu (Lk 11, 1-13). Ne smijemo biti uobraženi kao sudac, a moramo biti poput udovice, uporni u molitvi, jer sam Bog želi i hita da nam pomogne (Lk 18, 1-14).

Sjećajući se Učiteljeva primjera i učenja, apostoli su odlučili da valja izabrati druge, koji će dnevno dijeliti hranu, što je prouzročilo razmirice među prvim kršćanima. Shvatili su da se oni sami moraju posvetiti iznova i samo molitvi i službi Riječi. i kako su učinili veliku pogrešku kada su to dvoje bili zanemarili zbog posluživanja za stolom. Ishod te njihove odluke bio je očit u većem širenju Božje Riječi i u brzom porastu broja učenika, po prvi put čak i mnogo svećenika, koji su primali vjeru (Dj 6, 1-7). Ne trebamo iz toga zaključiti, međutim, kako sve moramo ostaviti po strani radi molitve i propovijedanja, ali moramo uvijek imati na umu, da, ma kakva bila situacija u našem životu ili na poslu, naša je prva dužnost da budemo muškarci i žene molitve i Riječi.

Došlo je vrijeme kada je Isus morao izabrati svoje sljedbenike. Kako je to činio posve svjestan da će o njima ovisiti budućnost kraljevstva Božjeg? "Onih dana izađe na goru da se pomoli. I provede noć moleći se Bogu. Kad se razdanilo, dozva k Sebi učenike te između njih izabra Dvanaesticu, koje prozva apostolima" (Lk 6, 12-13). Slično, kada su sami apostoli morali među sobom odabrati nekoga da zauzme Judino mjesto, izdvojili su dvojicu i molili: "Ti, Gospodine, poznavaoče svih srdaca, pokaži koga Si od ove dvojice izabrao da primi mjesto ove apostolske službe..." (Dj 1, 23-25).

Najvažnije odluke koje najčešće moramo donositi jesu u svezi s ljudima. Dobra škola vrlo mnogo ovisi o nastavnicima. Molitvena grupa jako ovisi o dobrom voditelju i jedinstvu središnjice skupine. Obnova u nekoj regiji ili državi ili na čitavom svijetu umnogome ovisi o glavnom voditelju i o jedinstvu vodstva. Odlučujemo li uzimajući u obzir kvalifikacije i iskustvo ljudi sa svjetovna gledišta, ili odluku prepuštamo u molitvi Gospodinu, kako je On sam činio, moleći po cijele noći? Biskup McKinny iz NSC SAD-a, moj pretpostavljeni u Sjemeništu u Rimu, ispričao nam je kako je

provodio mnogo vremena u molitvi sa svojim najbližim suradnicima prije godišnjih imenovanja klera.

Dok je jednom molio na osamljenu mjestu i s njim bili samo Njegovi učenici, Isus ih upita : "Što govori svijet, tko sam ja? Oni odgovoriše: 'da si Ivan Krstitelj, drugi: da si Ilija, treći opet: da neki od drevnih proroka usta'. A on im reče: 'A vi, što vi kažete tko sam ja?'" Petar prihvati i reče: "Krist pomazanik Božji!" (Lk 9, 18-20). Ovaj događaj u prvi mah može izgledati jako na čast Petru. Ta čast zapravo je Isusova, jer je baš u to vrijeme molio za njih. To potvrđuje i Matejevo evanđelje, gdje, u sličnoj situaciji, Isus govori Petru: "Blago tebi, Šimune,.., jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac Moj koji je na nebesima" (Mt 16, 17). To pokazuje kako ono najvažnije što je Isus činio za apostole nije bila poduka i vježbanje molitve. Najbitnija je bila molitva za njih, posebno za pravu objavu, iskreno pokajanje i jaku vjeru (Lk 22, 32), za jedinstvo i zaštitu od Zloga (Iv 17, 15-21). Isus je dovršio svoj posao na zemlji, ali jedna Njegova služba, koja i dalje traje na Nebesima, je posredovanje za nas (Rim 8, 34), s molitvama i prošnjama, s jakim vapajima i suzama (Heb 5, 6).

Nasljedujući Isusa, i mi možemo mnogo postići posredničkom molitvom. Koliko bi dobra mogla donijeti učiteljica koja bi svakoga jutra prije nastave molila za svoje učenike, da razumiju i nauče ono što se predaje! Koliko bi dobra učinila medicinska sestra da dnevno, prije obilaska bolesnika, moli da da prave lijekove i injekcije! Koliko bi postigao voditelj molitvene grupe ili animator službe kad bi, prema Isusovu obećanju (Mt 18, 19-20), dnevno provodio vrijeme sam, u posredničkoj molitvi, s upornošću udovice u usporedbi, te u zajedništvu. To se obećanje ispunilo kod Petrova oslobađanja iz zatvora (Dj 12, 5-11).

Posljednje molitve, prema Luki, koje je Isus molio u Getsemenskom vrtu, započinjale su sa: "Oče! Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od Mene! Ali ne moja volja, nego Tvoja neka bude!" (Lk 22, 42). To je najbolja molitva iz čovjekovih usta njegovu Bogu. **U Svojoj "agoniji" molio je to žarče** - uz glasne vapaje i suze. Zatražio je i od učenika, dvaput, da mole da budu pošteđeni slične "agonije" napasti (Lk 22, 39-46; Heb 5, 7). Tu je agoniju Isus izrazio još jednom na križu, što je evanđelist zapisao na svojem materinskom jeziku: "Bože Moj, Bože Moj, zašto Si Me ostavio!" (Mk 15, 34). Još jaču mučeničku agoniju iskusio je kad je čuo svećenike, vojnike, prolaznike i zločince kako Mu se podruguju i izazivaju Ga, da siđe s križa, spasi Se i stekne nebesku slavu - zadnje Sotonino iskušenje. Nadišao ga je

Svojom posljednjom molitvom: "Oče, u ruke Tvoje predajem duh Svoj!" (Lk 23, 46).

I u našim životima može se pojaviti takva agonija. "Agonija" je grčka riječ, koja se samo ovdje pojavljuje. Znači bolnu bitku koja zahvaća volju, um, srce i tijelo. Agonija je bila Judina kada se predao očaju i samoubojstvu. U agoniji je bio Stjepan kada su ga nasmrt kamenovali, ali je istodobno gledao slavu Božju; u agoniji je majka koja vidi sina jedinca mrtva ili kako umire, ili ona kojoj su oteli dijete radi otkupnine. U agoniji je bolesnik koji polako umire u velikim bolovima od karcinoma i vapi: "Zašto ja, Gospodine?". Agonija je to nepodnošljivija ako su prouzročili naši najbliži; još je veća agonija zavapiti Bogu: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine" (Lk 23, 34).

Gospodine, nauči nas moliti!

SVJEDOČANSTVO O JEDNOJ OPSJEDNUTOJ DJEVOJCI:
("A Isus odgovori: Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom" - Mk 9, 29)

Dogodilo se to posljednjega dana Drugoga nacionalnog karizmatskog sabora održana u listopadu 1976.g. u St.Peter's grounds, u Bandri u Mumbaiju. Ralph Martin, naš glavni govornik, zaključio je svoj posljednji nadahnuti govor. Mene su zamolili da vodim molitvu predanja radi krštenja Duhom Svetim. Dok sam molio pripremnu molitvu otklinjanja, nastalo je veliko komešanje među ljudima i, na naše golemo zaprepaštenje, u mnoštvu su se začuli krikovi onih koji su očito bili opsjednuti.

Jedna djevojka je osobito stvarala velik nered, valjajući se silovito po tlu i ispuštajući neobične jezovite krikove. Nasilu su je iznijeli i zadržali u crkvi dok se mnoštvo nije razišlo. Ralph Martin došao je je pogledati. Fra Jim Borst i fra Marcelino usudili su se moliti nad njom, ali reakcija je bila previše uznemirujuća, pa smo zaključili kako je oprez bolji od hrabrosti. Savjetovao sam dežurnoj časnoj u pratnji da vrati djevojku tamo gdje je njezina grupa imala smještaj (došli su izvan Bombaya) i obećao da ću rano ujutro doći moliti za djevojku.

Održao sam obećanje unatoč iscrpljenosti. Istoga trenutka kada me djevojka opazila kako ulazim, naglo je ustala od doručka i, tek što je učinila nekoliko koraka, pala je na pod. Postala je krajnje silovita, lupala glavom o zid i mlatila po svima uokolo rukama i nogama. Njezini su je prijatelji uspjeli podići i silom polegnuti na krevet, čvrsto joj držeći ruke i

noge. Tada smo započeli u jezicima moliti posredničku molitvu za njezino otklinjanje, sat za satom, ali još nije bilo ni najmanjega poboljšanja. Ona je stalno imala čvrsto stisnuta usta i zatvorene oči, ali je prisutnost zloduha bila i preočita. Osjetio sam se bespomoćnim i nemoćnim, nisam znao što da učinim sljedeće, dok su me njezini prijatelji pogledom preklinjali da joj pomognem.

Otišao sam u drugu sobu, zatvorio vrata i upitao Gospodina zašto se ništa ne događa kao odgovor na naše žarke molitve (Mt 6, 6). Tada mi je poput munje prošao kroz glavu događaj iz Evanđelja kada su apostoli pitali Isusa zašto ne mogu osloboditi opsjednuta dječaka, a Isus im je rekao: "Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom" (Mk 9, 28-29). Znao sam tada da sam, poput Marte zauzet pripremanjem za Sabor, nerazumno zanemario osobnu molitvu i čitanje Pisma. Zahvalio sam Gospodinu što mi je otkrio razlog mogega potpuna neuspjeha i ispružio se na podu neko vrijeme u znak pokajanja. Obećao sam Mu da više nikada neću zaboraviti tešku ali nužnu lekciju koju mi je dao. Zavapio sam Mu da upravo sada nešto učini, jer je djevojčina grupa morala stići na popodnevni vlak kući. Ustao sam s dubokim nutarnjim mirom svjestan da je Gospodin čuo moju molitvu.

Vratio sam se u prostoriju u kojoj su držali djevojku i tiho molio Gospodina da me vodi. Kao da je odgovorila na moju molitvu, djevojka je opustila desnu ruku. Njezini su prijatelji poskočili na to, ali dao sam im znak da se smire. Još ponešto u transu, prstom je šarala po plahti na ležaju nešto što je izgledalo poput slova, a onda je povukla ruku. Tada sam znao bez dvojbe kako je Gospodin odabrao da mi progovori na taj način, ali, budući da to nisam očekivao, nisam obraćao pozornost. Opet sam tiho molio: "Gospodine, hvala Ti što mi govoriš na ovaj neočekivani način, ali, oprost mi što nisam obraćao pozornost. Ako Ti nije teško, molim Te, progovori ili napiši ponovo!". Kao da opet odgovara na moju nečujnu molitvu, djevojka je opet olabavila desnu ruku i, još uvijek zatvorenih očiju i usta, opet napisala ista slova, koja sam sada pomno promatrao. Tada je povukla ruku. Na naše čuđenje, dvije riječi koje smo pročitali bile su: DEAF DUMB (GLUH NIJEM). Pokušali smo dokučiti što to sve znači, ali jednostavno ništa nismo mogli shvatiti.

Treći sam put progovorio Gospodinu, ponešto uplašeno: "Ne mogu ove dvije riječi uhvatiti ni za glavu ni za rep. Oprosti, Gospodine, budi ljubazan i prenesi nam svoju poruku u potpunim gramatičkim rečenicama, a ne u enigmatskom telegrafskom obliku". Treći put, kao odgovor na moju molitvu, djevojka je napisala iste riječi, kao da me Gospodin podsjeća: "Ja

ne govorim više nego što je nužno. Dobro poznaješ Bibliju. Onda bi morao znati što ove riječi nagovještaju". Tiho sam opet molio, pa mi je Duh Sveti doveo u sjećanje jednak događaj u Markovu evanđelju, kada je Gospodin istjerao gluhog i nijemog duha iz dječakova tijela (Mk 9, 25). Tada sam shvatio kako je i u toj djevojci bio isti gluhi duh, pa su moje molitve doslovno bile "gluhom dobrojutro" i isti nijemi duh, koji je priječio djevojku da otkrije njegov identitet, usprkos mojih upornih molitava.

Dok sam tiho zahvaljivao Gospodinu za ovo nevjerojatno otkriće, zli duh je, čini se, shvatio da znam tko je i da mu se vrijeme približilo kraju. Postao je još bjesniji i potpuno bespomoćno pokušao me udariti. Tada, rabeći iste riječi kao Isus u Evanđelju, rekao sam u Njegovo Ime: "Nijemi i gluhi duše, ja ti zapovijedam, iziđi iz nje i više se ne vraćaj u nju!" (Mk 9, 25). I, zaviknuvši kao u toj priči u Evanđelju, duh je izišao i napustio djevojku. Ona je ostala nepokretna neko vrijeme. Zatim je ustala, kao poslije duboka sna, veselo, zračeci, i na vrijeme da stigne na vlak sa svojom grupom, radujući se i zahvaljujući. Majka mi je dok sam bio dječak često navodila Tennysona: "Više stvari učini molitva nego što ovaj svijet i sanja." Čak i danas **Gospodin "čini da gluhi čuju a nijemi da govore"** (Mk 7, 37).

V. ISUS = TRPEĆI SLUGA (*Kako je osobito prikazan u Ivanovu evanđelju*)

Neki je pismoznanc jednom upitao Isusa: "Koja je zapovijed prva od svijetu?" Isusov je odgovor bio jasan i kratak. "Prva je '...Gospodin Bog naš Gospodin je jedini. Zato ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svojega, i iz sve duše svoje, i iz svega uma svoga, i iz sve snage svoje'". Ali brzo je dodao a da ga nitko nije to posebno pitao: "Druga je: '**Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga**'. Nema druge zapovijedi veće od tih." (Mk 12, 28-31). Zato je Pavao sretan što njegovi kršćani skrbe jedan za drugoga. Bit će potpuno sretan kada oni budu živjeli u skladu, ljubeći jedni druge i skrbeći jedni za druge, čak smatrajući jedan drugoga većim od sebe, pokazujući tako da znaju kako je Isus živio i što je naučavao i da imaju jednake misli i stavove (Fil 2, 1-5).

Jer, iako je Isus bio pravi Bog, nije pokušavao ostati jednak Bogu. Postavši jedno s nama, odrekao se svega i postao sluga (Heb 2, 14-17).

Rođen je u radničkoj obitelji, tako da su ljudi kasnije govorili: "Nije li On sin stolarov, Josipov?" Iako je očekivao da Njegovi roditelji znaju kako čak i kao dvanaestogodišnjak mora biti u kući Oca Svojega, bio im je poslušan i vratio se s njima (Lk 2, 51). Isto tako, iz poslušnosti prema Bogu i služenja čovjeku trpio je i bio razapet. Zato ga Bog uzdigne na najvišu visinu i jedincato Ime nad svakim imenom (Fil 2, 6-11). Iz vlastita iskustva, sluge i služitelja, **naučio je Krist svoje učenike ne samo moliti** (vertikalna dimenzija učenja), **već i služiti** (horizontalna dimenzija učenja).

Kada su jednom bili na putu Njegovoj kući u Kafarnaumu, učenici su se međusobno raspravljali koji je od njih najveći. Isus je upitao o čemu raspravljaju, ali nisu Mu odgovorili. Okupio ih je oko Sebe i kategorički rekao: **"Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!"** (Mk 9, 33-35). Prema Mateju, učenici su sami upitali Isusa tko će biti najveći u kraljevstvu Nebeskom. Da im odgovori, pozvao je dijete k Sebi, postavio ga uza Se i rekao: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca nećete ući u Kraljevstvo Nebesko. Tko god se dakle ponizi kao ovo dijete, taj je najveći u Kraljevstvu Nebeskom" (Mt 18, 1-4).

Kada sam prije mnogo godina bio gost slavnoga *Bromptonskoga oratorija* očeva Filipa Nerija u Londonu, ne samo da sam dobio počasno mjesto za njihovim stolom, već me, stavivši pregaču, prije nego što je sjeo na drugo mjesto i započeo večerati, nekoliko minuta služio časni predstojnik. U zajednici Ralpa Martina *Riječ života* u Ann Arboru u Sjedinjenim Državama, zaduženi za administraciju nazivaju se slugama ili služavkama, da se pokaže kako su dobro razumjeli Isusovo učenje i primjer služenja. Ravnateljska tijela ***Obnove u Duhu*** na svim razinama, lokalnim, regionalnim, nacionalnim i međunarodnim, nazivaju se službe - odbori ili službe - timovi.

Drugom prilikom, dva brata, Ivan i Jakov, došli su Isusu s molbom da im osigura najbolja mjesta u Svojem kraljevstvu. Isus im odgovori: "Ne znate što ištete. Možete li piti čašu koju ja pijem, ili krstiti se krstom kojim se ja krstim?" Oni mu rekoše: "Možemo!" Kad su drugi učenici to čuli, razljutili su se na dvojicu braće. "Znate da oni koji se smatraju vladarima gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Nije tako među vama! **Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude svima sluga.** Jer Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge" (Mk 10, 35-45).

Stoga, oponašajući svojega Učitelja, fra Savio Gama iz Goe, vrlo popularan karizmatički propovjednik i iscjelitelj, koji se sav dao u službu siromašnima, čak je dao i vlastiti život pokušavajući uzalud spasiti svoja tri ministranta od utapanja. Možda nismo pozvani oponašati Gospodina u toj mjeri, ali pozvani smo da budemo dobri Samaritanci, kojima služenje ljudima nije sredstvo bijega od dužnosti i problema, nego istinita briga za one s hitnim potrebama u našoj obitelji, zajednici ili susjedstvu (Lk 9, 28-38).

I mi, poput trojice apostola, možda više volimo ostati u molitvi i uživati u malo mira na vrhu gore, daleko od izluđujuće gomile; možda nemamo volje spustiti se u dolinu, da nas opkole i gnjave Božji ljudi. Jednom mi se neki svećenik žalio kako je bio razočaran svojim svećeništvom, jer po čitave dane nije imao ništa drugo raditi osim slaviti Misu i moliti Časoslov. Ali, nakon karizmatičkoga seminara, gdje je iskusio snažno pomazanje Duhom, ljudi su mu počeli dolaziti u toliko velikom broju da se počeo žaliti **kako nema vremena za sebe**. To je bilo i iskustvo Isusa i apostola, kojima su ljudi postavljali tolike zahtjeve, da nisu imali kada jesti, i koje ljudi nisu puštali nasamo da se odmire (Mk 6, 31-34). Brinut ćemo se zbog ljudskih briga, čak i onda kada nas se ne tiče, kao što je Marija bila služavka na svadbi u Kani; natjerat će nas da nešto učinimo, kao što je učinio Krist - sluga, kada možda i nije naše vrijeme" (Iv 2, 3-5).

Kada su apostoli odlučili da zaduže druge za dnevno služenje za stolovima, kada su postali svjesni da im je prva dužnost molitva i propovijedanje, i dalje su inzistirali da sedmorica slugu (đakona) koji će sada zauzeti njihovo mjesto u tom poniznom zadatku budu na dobru glasu i mudri ljudi puni Duha (Dj 6, 3). **Jer, ponizan rad službe (dakonata) nije bio ništa manje važan od uzvišena djelovanja propovijedanja i ozdravljanja.** Oba zahtijevaju ljudsku mudrost i duhovne karizme. Ipak, iako je Isus zahvalno prihvatio Martinu brigu za Sebe u služenju kruha svagdašnjeg, sa zadržkom zbog njezine brige za mnoge stvari, nije htio Mariji oduzeti njezin izbor boljega kruha - Riječi Božje, kojim je On nju posluživao. Čak ju je zbog toga pohvalio. (Lk 10, 40).

Poslovni čovjek, gospodin Nuss, s kojim sam bio u Dallasu, u SAD-u, nakon Ekumenske konferencije u Kansas Cityju, poveo me na molitveni sastanak sat ranije jer, kao što mi je s ponosom rekao, bio je "u službi stolaca". Naime, slagao je stolce za sastanak. Malo je vjerojatno da bi netko bio zavidan na toj službi, ali uvijek postoji opasnost da budemo ljubomorni na sjajnije službe, kao što su apostoli bili ljubomorni na

nepoznata egzorcista koji se služio Isusovim Imenom ("Nije jedan o nas, pa smo mu rekli da prestane"). Nisu shvaćali, kao što ih je Isus prekorio ("Ne zaustavljajte ga, jer tko nije protiv nas, za nas je"), da je važnije da službu obavlja bilo tko, nego da mi budemo dio ekskluzivna kruga. Jer, žetva je velika, a radnika malo (Mk 9, 38-41).

Kako će onda Gospodin suditi svakoga od nas pojedinačno Posljednjega dana? Njegov kriterij Posljednjega suda u Propovijedi na gori vrlo je oštar i nedvosmislen. "Neće u kraljevstvo nebesko ući svakii koji Mi govori 'Gospodine, Gospodine!', nego onaj koji vrši volju Oca mojega koji je na nebesima. Mnogi će Me u onaj dan pitati: 'Gospodine, Gospodine, nismo li u Tvoje ime prorokovali, u Tvoje ime đavle izgonili, u Tvoje ime mnoga čudesa činili?' Tada ću im kazati: 'Nikad vas nisam poznao! Nosite se od Mene, vi bezakonici!'" (Mt 7, 21-23). I sama ta slika govori kako Isus ne poznaje takve propovjednike i iscjelitelje i, što više, naziva ih zlotvorima!

Ali Pismo nam isto tako govori kako će On zahtijevati račun od svakoga od nas na dan Posljednjeg suda. Saznali smo sadržaj konačnoga zemaljskog testa i prijamnog testa za Nebo. Na osnovi odgovora, On će razdijeliti ljude u dvije skupine, govoreći onima slijeva: "Idite od Mene, prokleti, u ogranj vječni pripravljen đavlu i anđelima njegovim. Jer bijah gladan i ne dadoste Mi jesti; bijah žedan i ne dadoste Mi piti; bijah putnik i ne primiste Me; go i ne obukoste Me; bolestan i u tamnici i ne pohodiste me'. Tada će Mu oni, zaprepašteni (jednako kao bogataš kada se našao u Paklu a siromašni prosjak u Raju, Lk 16, 19-31), reći: 'Gospodine, kad Te vidjesmo gladna, ili žedna, ili kao putnika, ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne pritekosmo ti u pomoć?' On će im odgovoriti: **'Zaista, kažem vam, ni Meni niste učinili koliko niste učinili jednom od ovih najmanjih'**" (usp Mt 25, 31-46).

Potpuno suprotno reći će onima Sebi sdesna: "Dođite, blagoslovljeni Oca Moga, i primite u posjed Kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta! Jer bijah gladan i dadoste Mi jesti; bijah žedan i napojiste Me; bijah putnik, i primiste Me; bijah go, i obukoste Me; bijah u tamnici i dođoste k Meni.' Tada će Mu reći pravednici: 'Gospodine, kada Te vidjesmo gladna pa Ti dadosmo jesti, ili žedna pa Ti dadosmo piti? Kad li Te vidjesmo kao putnika i primismo Te? Ili gola pa Te obukosmo? Kad li Te vidjesmo bolesna ili u tamnici te dođosmo k tebi?'" On će odgovoriti: **'Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće'.**" (Mt 25, 31-40).

Najveći je svjedok Kristova primjera i učenja o društvenoj brizi u naše doba Majka Terezija. Ona je svjedočila ne propovijedajući ili ozdravljajući, već službom ljubavi prema najpotrebitijim skupinama, starim umirućim jadnicima i napuštenoj novorođenčadi. Posljednjega dana Međunarodnog euharistijskog kongresa u Bombayu 1964. godine Majka Terezija i njezina zajednica sestara krenula je iz svojega samostana u Vile Parle, gdje sam im bio kapelan, u Oval, gdje je Papa Pavao VI imao slaviti Euharistiju. Iznenada su na cesti naišle na napuštena stara jadnika. Majka se zaustavila, pokupila ga i odvela ga natrag njihovoj kući. Toga dana nisu vidjele Kristova predstavnika na Zemlji, Papu, **ali su vidjele nekoga većega od njega: sama Krista, u osobi siromaha.**

Jedan od najdirljivijih događaja u Evandeljima jest kada Isus pere učenicima noge i briše ih ubrusom kojim je bio opasan. Iako je bio potpuno svjestan potpune moći koju Mu je Otac dao, učinio je to da im pokaže kako ih ljubi do posljednjega trenutka i kakvo ponašanje očekuje od njih kao Svojih sljedbenika. "Razumijete li što sam vam učinio? Vi Me zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to i jesam. Ako dakle Ja - Gospodin i Učitelj - vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao, da i vi činite kao što ja vama učinih ... Ako to znate, blago vama budete li tako i činili!" (Iv 13, 1-17). Ovo je Ivanov način simbolična opisa onoga što su sinoptičari opisali kao Isusovo lomljenje kruha - Svojega Tijela i prolijevanja vina - Svoje Krvi, koje je podijelio s Učenicima.

Rana je Crkva poslušala Gospodinovo učenje i slijedila Njegov primjer na zadivljujuće načine. Nitko od njih nije zadržavao svoje posjede za sebe. Sve što su imali dijelili su međusobno, pa nitko nije oskudijevao. Svatko tko je imao zemlju ili kuće, prodavao bi ih i novac donosio apostolima, a oni bi ga dijelili potrebitima (Dj 2, 45-47). Par Ananija i Safira također je prodao svoj posjed, ali bilo im je teško potpuno služiti braći. Zato su se složili da prevare i dio novca zadrže za sebe. Pali su mrtvi jer su lagali, ne ljudima, nego Bogu (Dj 5, 1-11). Siromašna udovica, nasuprot njima, ostavila je u Hramu više nego bogati, jer, iako vrlo siromašna, **dala je sve što je imala**, sve svoje uzdržavanje (Mk 12, 41-44).

Konačno, u Svojemu oproštajnom govoru, Isus je otkrio svojim učenicima kako im, da budu potpuno sretni, daje **Svoju novu zapovijed, da ljube jedni druge kako je On ljubio njih**, po čemu će svi znati da su Njegovi učenici. Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje, kao što je On učinio. Ako smo spremni poslušati Gospodina, čak i u mučeničkoj službi, tada više nismo sluge iz dužnosti, koji ne znaju što

njihov gospodar radi, već se smijemo nazivati Njegovim prijateljima, kojima je iz ljubavi obznanio sve što Mu je Otac rekao (Iv 13, 34-35; 15, 11-5).

Takav je sluga-prijatelj bio fra Maximilian Kolbe, koji je dao život služeći Bogu i čovjeku, jer je u njemu bio isti Duh koji je Bog dao Isusu, Svojemu odabranom sluzi (Mt 12, 18). Kada je Isus ovlastio Petra da hrani i čuva Njegove ovce i janjad, najprije mu je naredio da Ga slijedi (Iv 21, 15-17, 22.): "Hajdete za Mnom i učinit ću vas ribarima ljudi." (Mk 1, 17). To znači biti omrznut od svih, čak i od obitelji, zbog Njegova Imena, jer nije sluga iznad svojega gospodara (Mk 13, 12-13). Petar bi kasnije govorio: "Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim." (1 Pet 2, 21).

Neka stoga naša trajna molitva bude:

Gospodine, učini da budem poput Tebe

Molim Te, daj da budem kao Ti,

Ti si bio sluga, učini i mene slugom.

Gospodine, pomози mi da slušam što mi želiš reći,

Gospodine, učini me slugom, molim Te, daj da budem kao Ti.

SVJEDOČANSTVO MARYKUTTY P.V.:

("Isus se razljuti i reče: Pustite dječicu neka dolaze k meni" - Mk 10, 14)

Još sam puna strahopoštovanja i začuđena načinom na koji je Isus mogao promijeniti i upotrijebiti običnu i slabu osobu poput mene za evangeliziranje i služenje mladima i čak djeci. Prvi koji je u životu snažno duhovno na mene utjecao bio je moj djed. Običavao je zadržati kod sebe nas unuke zarobivši nas pričama o Isusovu životu. Kada sam, u dobi od šest godina, čula svojega strica svećenika kako propovijeda u prepunoj crkvi, osjetila sam snažnu želju da postanem svećenik, da i ja mogu tako propovijedati. Ali, kada sam došla u srednju školu, shvatila sam, da, budući da sam djevojka, nisam mogla ostvariti tu svoju želju. Ponekad bih pitala Boga zašto me stvorio djevojkom, ali danas sam Mu zahvalna za to što sam žensko. Posljednjih dvadeset godina omogućio mi je da propovijedam čak i u crkvama, poput svećenika i da dovodim mlade k Isusu.

Kada sam došla na koledž, željela sam postati misionarkom u Sjevernoj Indiji. Međutim, moja želja da postanem časna sestra nije se ostvarila nakon napada reume dok sam bila u posjeti Krishnagar sestrama u

Zapadnom Bengaluu. Ali, za vrijeme moje bolesti, provodila bih po osam sati dnevno pred Presvetim, a mir i snaga koju bih tada osjećala, usprkos bolovima u leđima, još su mi svježii u pamćenju. Vratila sam se u Kerala i ušla u Koledž Svete Terezije u Cochinu, ali, zbog financijskih ograničenja, razimišljala sam o prekidu studija. Ipak, zbog novčane pomoći koju sam dobila od jednoga njemačkog svećenika, mogla sam nastaviti studij još godinu dana, a iduće sam godine dobila stipendiju do kraja studija.

Jednoga dana godine 1976. čula sam iz svoje sobe u hostelu koledža nove prelijeppe pjesme uz harmoniku i gitaru koje su dopirale iz dvorane. Znatiželja me natjerala da siđem do stražnjega dijela dvorane. Dok sam virila kroz otvor na roleti, vidjela sam mnoge svećenike i sestre koji su prisustvovali karizmatiskom seminaru što su vodili fra Fio, DI, fra Rufus i fra Marcelino, OCD. Jedva da sam išta mogla pratiti, pa se nisam usudila ući i pridružiti im se. Ali, trećega dana, dana krštenja Duhom, naletila sam slučajno na fra Marcelina. Pozvao me, misleći da sam sudionica seminara, da dođem u dvoranu na molitvu. Dok je nada mnogom molio fra Rufus polažući ruke radi krštenja Duhom, **iskusila sam u sebi neobičan mir, koji je ostao u meni kao opipljiv osjet do dana današnjega.**

Studirajući u kozmopolitskom gradu, s toliko dostupnih programa, imala sam mnogo prilika za rast u Duhu, uključujući i molitvenu skupinu u samom koledžu. Moja čuvarica u hostelu bila je vrlo ljubazna što mi je dopuštala da izlazim i propovijedam djeci, mladima i učiteljima od 1977.g. do danas. Kad sam diplomirala, nisam znala što da radim ili kamo da idem. Tada sam upoznala gđu prof. Alicekutty, neudatu posvećenu osobu. Sastajale smo se na molitvu, što je pomoglo mojemu duhovnom rastu. Za vrijeme karizmatiskih seminara često sam dobivala isti odlomak iz Biblije: "Ustani, vići noću, za svake promjene straže. Ko vodu izlij srce pred licem Gospodnjim, k njemu podiži ruke i traži milost za svoju nejačad koja od glada obamire po uglovima ulica" (Tuž 2,19). To me navelo da često noću ustanem, iako bih bila radije spavala, da posređujem za djecu. To radim do danas.

Riječ Božja i dalje me vodila. Još mi je više dala snagu nakon sudjelovanja na Nacionalnom biblijskom saboru koji je vodio fra Rufus i njegovi studenti Biblije u Bangaloreu 1980.godine. Četiri sam godine na Badnjak dobivala istu biblijsku poruku: "Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost Njegovu, a sve će vam se ostalo dodati" (Mt 6, 33). Budući da sam iskusila toliko ljubavi od Isusa, odlučila sam posvetiti čitav svoj život Njemu i Njegovu Kraljevstvu, živeći kao neudana posvećena osoba. Početkom osamdesetih fra Gino, CSsR, držao je nama, skupini mladih,

posebne tečajeve za voditelje. Za vrijeme naših sastanaka primili smo više proročanstava o odlasku k drugima, pa smo se preselili u sirotinjsku četvrt u Cochinu. Ja sam okupila oko sebe skupinu od tridesetpetero djece. Znala sam prepoznati njihove probleme i voljeti ih, a uspjelo mi je nekolicinu od njih spasiti iz kandži zla.

To me iskustvo ohrabrilo da započnem službu za djecu. Godine 1983. vodili smo prvu župu i školske seminare za tinejdžere, a odgovor roditelja, nastavnika i učenika bio je zapanjujući. Još je čudesnije bilo predanje onih koji su započeli raditi kao animatori u toj službi. Godine 1984. održala sam tečaj boljega razumijevanja djece za učitelje. Od 1987.-1990. podučavala sam u devet škola. Ali tada **sam počela opažati na licima svojih učenika bol uzrokovanu zlima današnjeg društva**. Osjetila sam kako su odrasli glavni uzrok dječje patnje. Odlučila sam prestati raditi kao nastavnica i, zajedno s nekoliko mladih istomišljenika, započeli smo dječju službu, koja je danas poznata kao "CHRISTEEN".

Tijekom posljednjih dvadeset godina pokrili smo gotovo sve kršćanske ustanove u Kerali a sada se selimo u druge dijelove Indije i u inozemstvo. Vodimo seminare, tečaje i sabore, nudimo individualno savjetovanje, imamo službu pisanja i objavljujemo dječju literaturu na malajalamskom i engleskom. Kada pogledam unazad na prošlih dvadeset godina, zahvalna sam Bogu za način na koji me vodio i za ono što je učinio u mom životu. Bilo je trenutaka kada sam se osjećala ostavljenom, ali i onih kada sam osjećala bliskost i nježnu brigu svojega Gospodina i Spasitelja.

VI. ISUS KRIST = UVIJEK ISTI

(Završeno je jučer, počinje danas i održat će se zauvijek)

U uvjerenju kako njezin pokojni suprug, policajac, nije zapravo mrtav, nego da će opet živjeti, 40-godišnja domaćica iz Delhija nije kremirala njegovo tijelo, već ga je gotovo dvije godine držala na krevetu na sklapanje kod kuće, dok tijelo, sada samo kostur, nije otkrila i uklonila policija. Njezino troje odrasle djece također je vjerovalo majci, koja im je često govorila: "Ništa mu se nije dogodilo. Bog će ga uskoro opet oživjeti" (*Times of India*, 16. siječnja 1995.)

Gotovo dvije tisuće godina ranije, čovjek poznat kao Isus iz Nazareta, koji je umro u Jeruzalemu, sigurno je pokopan u grobnicu. Očito se nitko nije nadao da će se vratiti u život. Ustvari, čak su i Njegove posljednje riječi na

križu bile: "**Svršeno je**"; i s time "nakloni glavu i predade duh" (Iv 19, 30). Ništa nije tada moglo biti istinitije od tih riječi u učima onih koji su prisustvovali razapinjanju. Za Njegove neprijatelje to je bio veseo i dugo + očekivani svršetak buntovnika i Njegove uznemirujuće poruke, jer bilo je bolje, po nesvjesno proročkim riječima velikog svećenika Kaife: "...da jedan čovjek umre za narod, nego da sav narod propadne" (Iv 11, 49-51). Za Njegove prijatelje bio je to tužan i neočekivan kraj voljena Učitelja i Njegove tješiteljske službe. Ali je li Isus i Njegov rad zaista bio gotov? i u kojem smislu?

Kod prvoga stvaranja, na početku početaka, Bog je završio Svoj rad stvaranja neba i zemlje sa svime na njima šestoga dana, a sedmoga se odmarao (Post 1, 31-2,3). Ali, sljedećega, "osmoga dana", čovjek, prvi Adam, stvoren na Božju sliku (Post 1, 27), popustio je Sotoninom napastovanju i pao u sjenu smrti. Na sličan način, kod drugoga stvaranja, na drugome početku, Isus je **završio Svoj rad** uništenja Sotoninih djela i donio puninu života (Iv 10, 10) šestoga dana a "odmarao se" sedmoga. Međutim, za razliku od prvoga stvaranja, idućega, "osmoga" dana, On, novi Adam, Božja nestvorena prilika, potaknut silom Duha, ustao je u život, započevši "novi tjedan", čineći novu stvar. Počeo je novo stvaranje iz ničega, kaosa i mraka koji su se vratili s grijehom (Post 1, 2; 2 Kor 5, 17; Otk 21, 5).

Tako su i Njegovi neprijatelji i Njegovi prijatelji shvatili kako riječ "**svršeno**" nije bila krik očaja, kao što se na početku činila dvojici učenika, koji su na putu u Emaus promrmljali "A mi smo se nadali" (Lk 24, 20-21). To je bio uzvik trijumfa i slavlja, jer je savršeno izvršena Božja volja i dokraja dovršeno Njegovo djelo (Iv 4, 24). Bio je to i uspjeti dovršetak Isusove zemaljske službe i obećavajući početak nebeske preko učenika; služba koja sada više neće biti ograničena na Izrael, nego će obuhvatiti sav svijet; misija koja neće biti ograničena na tri godine, već će potrajati u vijeke vjekova (Mk 16, 19-20).

Tada su trećega dana stvari dobile dramatičan obrat. Posljednje Isusove riječi "**Svršeno je**" dobile su posve suprotno značenje. Njegovi neprijatelji već su se bili prestrašili najgorega, pa su postavili straže kod groba. Kada se to pokazalo beskorisnim, jer grob neće dugo čuvati Njegovo tijelo i skoro će biti prazan, nisu oklijevali podmititi stražu da proširi vijest kako su učenici došli noću i ukrali tijelo dok su oni (straža) spavali (sic! Mt 27; 62-66; 28, 2-4; 11-15).

Ali za Njegove prijatelje i učenike to je bio posve drugačiji susret i iskustvo. Jer, otada tijekom idućih četrdeset dana, Isus se ukazivao učenicima u više navrata i u raznim okolnostima, ali uvijek da ih uvjeri u Svoju prisutnost prije nego što napusti ovaj svijet i ode k Ocu (Iv 20, 17): "Uskrsnuo sam, živ sam i s vama sam dovijeka"; obećanje Njegove snage "Idite, zato, u Moje ime, pod Mojom vlašću, s Mojom snagom" i povjera misije: "Propovijedajte i krstite, ozdravljajte i oslobađajte od zlih duhova, svjedočite i vodite".

Koji je vjerski vođa ikada rekao svojim sljedbenicima kako je On i dalje živ, a kamoli da će uvijek ostati s njima; još manje kako će biti u njima i djelovati preko njih? Koji je vjerski vođa ikada obećao svojim sljedbenicima toliku moć koliku je Isus obećao i dao svojim učenicima? Je li ijedan vjerski vođa ikada dao svojim sljedbenicima zapovijed, privilegiju i obećanje da će, ne samo nastaviti njegov rad, već ga na neki način i nadići?

Pashalni Misterij, tj. Isusova smrt i Uskrsnuće, imao je stoga dubok učinak na čitav svijet, jer je značio kako je Isus, porođajnim bolovima svojega trpljenja i razapinjanja (Iv 16, 20-22), postao novi Adam, prvorođenac novoga stvaranja i kako je, takoreći, ponovo rođen kao glava tijela, Crkve. Te tri implikacije i posljedice mnogo su dublje nego što na prvi pogled izgledaju.

Ponajprije, ne radi se samo o tome što je Isus uskrsnuo ni o tome da nas On uvjerava kako ćemo i mi uskrsnuti. Ne radi se samo o tome da, budući da je živ i nas uvjerava u novi život: "**Jer Ja živim i vi ćete živjeti**" (Iv 14, 19). Radi se i o tome da, kroz iskustvo Pashe, Njegov vlastiti novi i uskrsli život sada teče u nas, Njegovo tijelo, i postaje našim životom, čak i kada je obećao: "...k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti" (Iv 14, 23) i kao što je Pavao svjedočio: "...živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni" (Gal 2, 20).

Drugo, Njegova moć propovijedanja i ozdravljanja predana je nama i postaje snagom Njegova tijela (Dj 10, 38; Lk 9, 1-2), s jamstvom da "...tko vjeruje u mene, činit će djela koja Ja činim, i veća će od njih činit" (Iv 14, 12); jer, kroz iskustvo Duhova, istu moć koju je Otac dao Isusu ("Otac Moj sve do sada radi pa i Ja radim"; Iv 5, 17), daje i nama. Kao što je Petar izjavio: "Desnicom dakle Božjom uzvišen, primio je od Oca Obećanje, Duha Svetoga, i izlio ga kako i sami gledate i slušate" (Dj 2, 33), i, kao što je Pavao zaključio, Onaj koji "silu Svoju očituje u nama" (Ef 3, 20).

Treće, to nije značilo da je Isusovo djelo završeno, a djelo Crkve započinje, već kroz iskustvo Parusije, Njegova je misija povjerena nama i postala je našom misijom. **"Kao što je Mene poslao Otac, tako i Ja šaljem vas"** (Iv 20, 21). Zato je bio i jest neprekinut tijek i trajanje, od Isusove misije do službe Crkve. "I Gospodin Isus pošto im to reče, bude uzet na Nebo i sjede zdesna Bogu. Oni pak odoše i propovijedahu posvuda, a Gospodin surađivaše i utvrđivaše Riječ popratnim znakovima" (Mk 16, 19-20).

Kao što nas podsjeća Poslanica Hebrejima, Isus nikada neće umrijeti i živjet će dovijeka. Bit će uvijek svećenik, da nas kod Boga zagovara i da nas k Njemu vodi. Ali moramo upirati pogled u Njega, koji našu vjeru čini potpunom. Jer, **"Isus Krist isti je i jučer i danas i zauvijek će biti isti"** (Heb 1, 12; 7, 24-25; 12, 2-3; 13, 8).

***KRIST JE UMRO.
KRIST JE USKRSNUO!
KRIST ĆE OPET DOĆI!!***

*SVJEDOČANSTVO FRANCIS-A MacNUTT-A:
("Vrata se sama otvoriše" - Dj 12, 10)*

Za vrijeme seminara za ozdravljenje, koji se održavao odmah nakon Trećeg nacionalnog karizmatskog sabora u listopadu 1978. u St. Peter's Hallu, u Bandri, u Mumbaiju, počele su nepredviđena demonska uznemiravanja. O jednom takvom incidentu priča Francis MacNutt u dodatku svoje najnovije široko hvaljene knjige *"Oslobađanje od zlih duhova"*. Ozbiljniji incident bio je u vezi s nekom jako uznemirenom mladom djevojkom, koju su dva mlada čuvara zadnji čas spasila da se ne baci s Halla. Povjerali smo je njezinim prijateljima, koji su na Sabor došli iz okolice Bombaya, da je otprate u obližnji stan na drugome katu. Poslije noćne sesije, dvojica mladića i ja otišli smo tamo moliti za nju.

Smirila se, ustala i željela otići na WC. Osjetio sam kako nije potpuno slobodna i rekao jednome od njezinih prijatelja da je otprate na WC koji je bio u upotrebi. Ali ona se uputila ravno u WC koji nije bio korišten i brzo za sobom zatvorila vrata. Sada sam postao vrlo napet. Slušali smo je kako puni kantu vodom, bojeći se da ne stavi glavu u vodu. Čuli smo je kako pokušava otvoriti prozor, pa sam poslao jednoga od mladića, Normana

Haydea, da smjesta pođe dolje na *compound* i čeka pod prozorom da zaustavi njezin pad i drži je ako se bude željela baciti. Za to vrijeme zadržao sam drugoga mladića, Ashwina Graciasa sa sobom radi podrške. Sve to vrijeme njezini su je prijatelji nagovarali da otvori vrata, ali uzalud. Čak smo pokušavali nekako silom otvoriti vrata, jer smo primijetili njezine uznemirene pokrete kroz plohu od mutnoga stakla. U jednom trenutku čak sam razmišljao o tome da, s vlasnikovim dopuštenjem, razbijemo staklo.

Već je bila ponoć, a nije bilo nikakvih znakova da će se ova situacija završiti. Dok smo Gospodina molili za pomoć, najednom mi je sinulo kako **molitva oslobađanja može biti djelotvorna i kroz zatvorena vrata**. Čim smo završili tu molitvu, čuli smo kako se djevojka srušila na pod WC-a. I sada nam je sama, oslobođena zloduha, vikala da otvorimo vrata i pitala zašto sam je zaključao u WC-u. Prijatelji su je nagovarali da se sabere i povuče zasun, ali odgovorila je kako se osjeća slabom i bez života, pa se jednostavno ne može maknuti. Nagovarali su je da bar pokuša podignuti ruku da dosegne zasun, ali ni to nije mogla. Sada je već bilo oko 1 sat ujutro. Par koji nam je iznajmio stan počeo je gubiti strpljenje, jer nisu znali što se zapravo događa.

Opet smo molili za svjetlo, da saznamo što da sada učinimo. Iznenada sam se sjetio dramatične priče o Petrovu oslobađanju iz zatvora - kako ga je posjetio anđeo i kako su okovi pali s njegovih ruku, željezna se vrata sama otvorila, a Petar izašao na slobodu (Dj 12, 5-11). Počeo sam blagoslivljati vrata WC-a i moliti tiho: "Gospodine, čak i kada si oslobodio Petra iz zatvora dok je Crkva žarko za njega molila, Crkva je bila malo stado. Preklinjemo Te da sada učiniš isto." Skupina u stanu me gledala i pitala se jesam li još pri sebi. Tada sam se ulovio kako činim još nešto čudnije. Tamo gdje je s druge strane bio zasun, učinio sam u zraku tri pokreta otvaranja zasuna, pretvarajući se da sam s druge strane vrata. Sad su ljudi mislili kako sam potpuno lud.

Zatim sam rekao u sebi: "Gospodine, ako si, kao što vjerujem da jesi, živ i ovdje prisutan, što si učinio za Petra, učinit ćeš sada za ovu djevojku. Vjerujem da si isti jučer, danas i uvijek, i da će se vrata otvoriti." Sa svim ljudima koji su promatrali što sam radio, mirno sam dodirnuo vrata, vrlo lagano, vrhom kažiprsta - i vrata su se širom otvorila! Djevojka je i dalje ležala na leđima, beživotno, i jecala. Podigli su je i stavili na ležaj. Sjeo sam na stolac i bilo mi je teško povjerovati što se upravo dogodilo. Rekao sam: "Gospodine, ova bi se čudesa trebala događati samo u Svetom Pismu, a ne danas." Bio sam skeptičan. Ušao sam u WC, ispružio se na pod i shvatio da čak ni moja ruka ne može dosegnuti zasun. Sam zasun bio je

vrlo star i hrđav, jer dugo nije bio upotrebljavan. Bio je potreban velik napor da ga se otvori, uz mnogo škripe. Kad smo je pitali, djevojka mi je rekla kako je, dok smo mi vani molili, i ona sama unutra, vidjela lik u bijelom kako ulazi u WC, otvara zasun i širom vrata.

VII. ISUS JE I DANAS ISTI – TEMATSKA PJESMA

Isus je **isti danas** kao jučer i uvijek,
Traži Boga i služi čovjeku, uči istini i liječi rane,
Poziva nas da činimo isto snagom Njegova Imena, jer
Isus je isti danas kao jučer i uvijek.

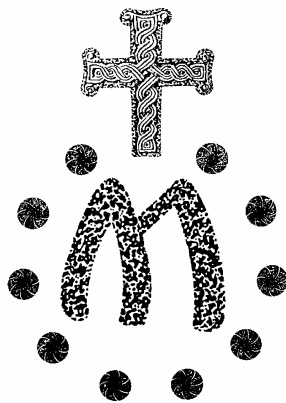
Novi je moćni nauk **učio**:
Tražite najprije Kraljevstvo Božje,
i ne brinite za sutra. Bog vaš Otac nježno vas ljubi.
Pokajte se, vjerujte, oprostite i ljubite.
Zaniječite sebe i uzmite svoj križ,
Slijedite Moje stope, budite savršeni i sveti.
Poziva nas da ljudima samo to
proglašavamo i poučavamo.

Došao je zbog grješnika, bolesnih i opterećenih,
proglašavajući kako je Kraljevstvo Božje blizu.
Snagom Riječi Božje oslobodio je opsjednute,
dodirom milosrđa **ozdravljao** bolesne
koji su Ga dotakli s vjerom u Njegovu moć,
i zamolili Ga da ih ozdravi s nadom u Njegovu ljubav,
Poziva nas sada da istjerujemo zloduhe,
liječimo bolesne i uskrisujemo mrtve.

Molio je čitave noći na samotnim mjestima,
"Samo Tvoja, a ne Moja volja".
Za svoje molio je Oca, čuvaj ih od Zloga.
I da svijet povjeruje u Nas,
neka budu jedno kao što smo Mi Jedno.
Poziva nas da bdijemo, budemo budni i molimo,
da ne dođemo u napast, spotaknemo se i padnemo.

Služiti je došao, a ne biti gospodar.

Biti njihov sluga i prati im noge.
Hranio ih je kruhom Svojim Tijelom
i dao im piti vlastitu Krv.
Umro je za Svoje prijatelje a i za neprijatelje,
oslobodivši ih i davši im život.
I kao što nas je ljubio dokraja,
poziva nas da ljubimo jedni druge
i služimo jedni drugima.

Pokret krunice za obraćenje i mir osnovali su biskupijski i redovnički svećenici, zajedno s laicima, a uzoriti kardinal Franjo Kuharić odobrio ga je 1. studenoga 1993. U međuvremenu su ga za svoje biskupije odobrili i svi ostali biskupi u Republici Hrvatskoj, te uzoriti kardinal Vinko Puljić za Sarajevsku nadbiskupiju i biskup Franjo Komarica za Banjalučku biskupiju. Dosad je našem Pokretu pristupilo osamdesetak tisuća vjernika.

Glavni je cilj Pokreta promicanje svakodnevnoga moljenja krunice ili barem jedne desetice: *za obraćenje grješnika, za mir u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, za kršćansku obnovu bračnoga i obiteljskoga života, za rađanje začete djece, za borbu protiv psovke, droge, alkoholizma i pornografije, za redovnička i svećenička zvanja, za povratak svih prognanih i izbjeglih i za obnovu uništenih domova.* U tu svrhu tiskani su razni promidžbeni listići s pozivom na molitvu koji se dijele po župama. Posebno preporučujemo listić: *Evo kako se moli krunica* i knjige koje je naš Pokret tiskao u suradnji s Obiteljskim centrom iz Zagreba (dijele se besplatno svima koji se učlanjuju). To su: *Tvoj dan s krunicom, Temelji vjere, Moja svagdanja krunica i Krunica izvor snage.* Dijelimo i slike: Presvetoga Srca Isusova i Bezgrešnoga Srca Marijina.

Pokret krunice sudjeluje u svim bitnim vjerskim događajima u hrvatskome narodu. Želi čitav narod molitvom povezati u neraskidivi lanac Božje ljubavi jer samo oni koji s Bogom i na Bogu grade na neuništivim temeljima žive. Neka Hrvatska, golubica raskriljenih krila, postane zemlja žive krunice! I Vi možete tome doprinijeti - najprije njegovanjem dostojanstvenoga kršćanskoga života, a zatim dnevnom molitvom krunice ili barem jedne njezine desetice! Svaki član Pokreta ima puno pravo širenja svih naših djelatnosti, a svi koji se za to budu zalagali primit će poseban Gospin blagoslov i zaštitu, jer time postaju Njezini apostoli.

Pozivaju se svi ljudi dobre volje, poglavito vjernici, da se priključe zajedničkoj molitvi i sveopćemu hrvatskomu katoličkomu *Pokretu krunice za obraćenje i mir.*

Pristupiti se može tako da se osobni podaci: ime, prezime, točna adresa, telefonski broj, dan, mjesec, godina i mjesto rođenja, te naziv župe u kojoj sada žive pošalju pismom, na našu adresu ili telefaksom na broj (01) 655-20-22, ili da se prijavi telefonom na broj (01) 655-04-00. Svaki novoprijavljeni član dobiva iskaznicu kao vidljivi znak molitvenoga zajedništva s već osamdesetak tisuća članova Pokreta.

MOLIMO SVAKODNEVNO

Za duhovni i vjerski preporod hrvatskoga naroda,
za obnovu ljubavi, vjernosti i mira u obiteljima,
za rađanje začete djece,
za povratak prognanih i izbjeglih na njihova ognjišta,
za obnovu porušenih domova,
za život dostojan čovjeka
za pravedno društvo,
i za stvaranje boljega svijeta.

SADRŽAJ

PREDGOVOR	3
I. ISUS DANAS ("A vi, što vi kažete tko sam ja?" - Mk 8,29)	5
<i>SVJEDOČANSTVO JEDNE ČASNE:</i> ("Ne možete služiti dvojici gospodara" (Mt 6,24))	10
II. KRIST – STROGI UČITELJ (Kako je osobito prikazan u Matejevu Evandelju)	
.....	
13	
<i>SVJEDOČANSTVO BRENDANA DIASA:</i> (Naš Bog kaže: "Prestanite i znajte da sam ja Bog - Ps 46, 11))	18
III. ISUS – HOLISTIČKI ISCJELITELJ (Kako je osobito prikazan u Markovu Evandelju)	22
<i>SVJEDOČANSTVO SESTRE ROZITE:</i> ("Isus ga je dotakao i rekao: "Hoću! Budi čist!" - Mk 1, 41))	29
IV. KRIST – UPORAN MOLITELJ (Kako je osobito prikazan u Lukinu evandelju)	32
<i>SVJEDOČANSTVO O JEDNOJ OPSJEDNUTOJ DJEVOJCI:</i> ("A Isus odgovori: Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom" - Mk 9, 29))	39
V. ISUS – TRPEĆI SLUGA (Kako je osobito prikazan u Ivanovu evandelju)	
.....	
. 43	
<i>SVJEDOČANSTVO MARYKUTTY P.V.:</i> ("Isus se razljuti i reče: Pustite dječicu neka dolaze k meni! " (Mk))	50
VI. ISUS KRIST – UVIJEK ISTI (Završeno je jučer, počinje danas i održat će se zauvijek)	53

*SVJEDOČANSTVO FRANCIS-A MacNUTT-A: (“Vrata se sama otvoriše” –
Dj 12, 10)*
57

VII. ISUS JE I DANAS ISTI – TEMATSKA PJESMA
.....
60